

P II

226/11

1960

Nr. 6 ALBUM PENTRU CEI MICI

ir Ilici Lenin

Dar lucrurile erau așa nu numai la uzina lui Danilov, ci în toate întreprinderile și fabricile de pe întinsul Rusiei.

Țăranii o duceau și ei la fel de greu, căci trăiau în sărăcie și munceau de se speteau pentru moșierii care huzureau fără să muncească, ca și bogătașii de la oraș.

Moșierii și capitaliștii îi exploatau deopotrivă, fără milă, pe oamenii muncii. Și apoi mai era și țarul — cel mai mare și mai bogat moșier. Țarul era stăpîn peste toți și făcea legi care le erau pe plac numai moșierilor și capitaliștilor.

Iar muncitorii și țăranii aveau numai de suferit de pe urma acestor legi tilhărești.

Vladimir Ilici Lenin era prietenul și tovarășul muncitorilor. El dorea să schimbe toate rînduielile vechi și să creeze o viață nouă, îmbelșugată pentru cei ce muncesc; căci Lenin lupta pentru cauza clasei muncitoare, pentru fericirea ei.

Lenin începu să strîngă în jurul său pe cei care erau de partea muncitorilor.

Numărul lor creștea mereu, iar partidul muncitorilor, partidul comuniștilor, devenea pe zi ce trece tot mai puternic.

Partidul își dădea seama că fără luptă nu se putea obține nimic. Lucrul acesta au început să-l înțeleagă și muncitorii din toate părțile.

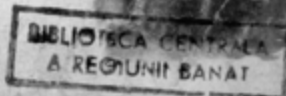
De aceea muncitorii îl iubeau nespus pe Lenin. În schimb, moșierii și capitaliștii îl urau, căci le era frică de el. Poliția țaristă îl aresta mereu pe Vladimir Ilici și ba îl arunca la închisoare, ba îl trimitea în ținuturi îndepărtate, pustii și friguroase. Ținea cu tot dinadinsul să-l condamne la închisoare pe viață. Ca să poată lupta mai bine, Lenin a plecat însă în străinătate și de acolo a scris necontenit muncitorilor, învățîndu-i ce trebuie să facă. Mai tîrziu, el s-a întors în patrie și a condus toată lupta. Și iată că, sub conducerea partidului și a lui Lenin, în februarie 1917 muncitorii și soldații l-au alungat pe țar, iar la 7 Noiembrie 1917 i-au alungat și pe moșieri și capitaliști, luîndu-le pămînturile, apoi uzinele și fabricile. Oamenii muncii începură să

facă alte rînduieli, bune, cinstite. Muncitorii și țăranii — nu țarul, moșierii sau capitaliștii — au început să gospodărească țara. Era o activitate nouă pentru ei, pe care n-o cunoșteau. Dar Lenin și partidul i-au condus cu grijă și dragoste pe muncitori pe acest drum anevoios și i-au învățat să-și organizeze viața pe noi temelii, socialiste. Datorită partidului și lui Lenin, patria noastră sovietică este astăzi țara cea mai puternică și mai bogată din lume, iar poporul ei este cel mai fericit și mai îmbelșugat, a încheiat tatăl.

N. K. KRUPSKAIA

44.436

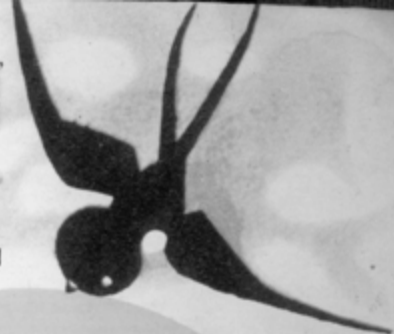
VINE RÎNDUNIC

Casa nouă crește-n soare,
Cu ferestrele-i de sticlă
Și zărești din depărtare
Palatia ei de țigla...

Iată, rîndunica noastră
Cuibul de-astă vară-și cata,
Bun sosit din zarea-albastră,
Vină, coadă despîcată!

Casa toată-i doar lumină:
Crește în preajma ei gutuii.
Coadă despîcată, vină,
Să te muți la noi cu puii...

GHEORGHE TOMOZEI

Iarși au venit la noi
Oaspeți harnici, pionierii.
Si-am pornit-o prin zăvoi
Înainte primăverii.

HORIA ARAMĂ

Ne-ntrebară: — Ați văzut
Ce schimbare? Pe ponoare
Primăvara și-a trecut
Marea ei semănătoare.

Și de-atunci au răsărit
Flori și griu, trifoi și iarbă;
Fiecare e grăbit
Raza soarelui s-o soarbă.

Luați lopeți și stropitoare
Ca să intre pe porțiță
Primăvara, zîmbitoare,
Și la noi la grădiniță!

Umbreluța

de SANDA MANOS

Pe streșini ploaia alcargă în galop
Și-n picuri mari pling pomii toți șiroaie;
Sînt triști că pe-un asemenea potop
N-au nici umbrelă, nici manta de ploaie.

Și la fereastră se întreabă Ilenuța:
Liliacul alb, abia îmbobocit,
De ce-și întinde către ea sfios crenguța?
Poate de-atîta apă a răcit?!

Dintr-o batistă subțirică, de dantelă,
Liliacului, ce ramura-și îndoaie,
Îi face Ilenuța o umbrelă
Să-l apere de guturai și ploaie!

OASPEȚI
HARNICI

stăzi, la cămin, tovarăşa educatoare şi-a propus să-i înveţe pe copii un joc nou.

— Mai ştiţi în ce colonie de copii am fost astă vară? întrebă ea.

— La Predeal, la Predeal! răspunseră copiii în cor.

Da, au fost la Predeal. Au stat la munte trei săptămîni şi le-a plăcut foarte mult acolo. De aceea, cînd tovarăşa educatoare le spuse că are să-i însoţească în „excursie”, la Predeal, Radu bătu din palme de bucurie.

— Excursia pe care o facem astăzi va fi, aşadar, la Predeal, spuse educatoarea. Vom face drumul împreună. Aduceţi, deci, trenul şi cuburile şi ne aşezăm jos, pe covor. Dinu, tu faci şina. O şină lungă, lungă... Şi voi, ceilalţi, fiţi atenţi: de unde am plecat atunci?

— Din Gara de Nord.

— Întocmai. Şi după ce am ieşit din Bucureşti, trenul a străbătut cîmpii întinse, întinse, iar griul nu era încă secerat...

— Da, se întindea ca un covor galben...

Un joc plăcut

de ANCA TÎMLARU

Ilustraţii: PUIU MANU

— Treceam pe lîngă gări, dar trenul nostru era tare grăbit şi nu a oprit pînă la Ploeşti. Uitaţi-vă, copiii: în punctul ăsta să zicem că este oraşul Ploeşti. Să facem o gară frumoasă.

— Dar, tovarăşa educatoare, nu facem şi un sat, că doar am trecut pe lîngă multe sate?

— Facem şi un sat.

Munca a fost împărţită. Cîţiva copii fac gări din cuburi roşii. Ioana şi Virgil construiesc satul. Dinu plantează pomii... Tot din cuburi, Maria a făcut o fîntînă, iar Dănuţ, dintr-un creion sprijinit pe două cubuleţe, făcu o barieră. Şi fiindcă bariera era lăsată, a pus

lingă ea un camion și două mașini, care așteaptă trecerea trenului.

— Foarte frumos, copii. Dar să continuăm. Sintem, așadar, la Ploești. Ce ați văzut voi la Ploești?

— Gara.

— Da, dar altceva care v-a plăcut vouă foarte mult.

— Ce ne-a plăcut foarte mult? Laptele bătut! spuse Lenuța.

Copiii rid și ride și tovarășa educatoare. Apoi îi întrebă:

— Dar sonde ați văzut?

— Sondele! Da! Sigur. Multe,

multe sonde! Și ce frumos se vedeau. Facem și niște sonde, tovarășa educatoare?

— Sigur.

Și repede copiii s-au apucat să construiască din bețe de chibrituri, lipite între ele cu plastelină, mai multe sonde.

— Dacă avem sonde și petrol, trebuie să avem și rafinării, spuse Doina.

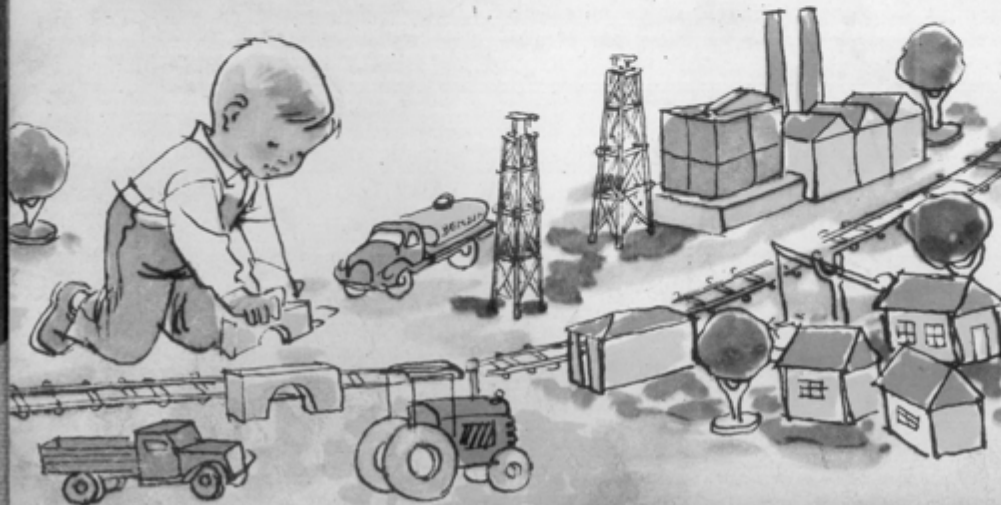
— Da, la Cîmpina. Dar ce se scoate din petrol știți, copii?

— Benzina.

— Cu benzină merg mașinile.

— Și avioanele.

Linia de tren continua să crească. Dar nu mai era dreaptă, ci curbă,

plină de cotituri și serpentine. Pe o parte și alta a liniei, gări, sate și păduri. Și dintr-o panglică albastră au făcut și apa Prahovei, serpuitoare, peste care se întind poduri construite din cubulețe albe.

La Bușteni au avut mai mult de lucru. Au construit fabrica de hîrtie și, din bețișoare, au făcut rezerve de lemne. „Din care să se facă hîrtie”, își dădu importanță Dinu.

— Mai știți voi din ce altceva se mai fabrică hîrtia?

— Din stuf. Din stuful din Deltă, se aud o mulțime de glasuri.

Cînd au ajuns la Predeal, s-au schimbat. Șef de tren a fost Victor, și cantonierul, care avea grijă de bariere, Gheorghe. Și mereu s-au

În sfîrșit, au ajuns la Predeal. Și nu departe de gară, au construit și vila în care au stat vara trecută. Cînd totul a fost gata, Mircea a dat semnalul de plecare a trenulețului. Copiii nu mai puteau de bucurie. Ionel oprea trenul în fiecare gară principală și striga numele stației. Dănuț punea și ridica cu grijă bariera.

schimbat alți și alți copii, și mereu inventau cîte ceva nou.

Cînd tovarășa educatoare i-a poftit la masă, copiii se priviră mirați:

— Cum, așa de repede a trecut timpul?

— Și cînd ne mai jucăm de-a excursia?

— Și mîine, dacă vreți, spuse educatoarea. O să mergem și în

alte excursii. Prin București... De la cămin, cu mașina, pînă lăsăm pe toți copiii acasă... Sau drumul de la cămin și pînă la teatrul de păpuși. Ce spuneți?...

— Sau pînă la mare. Că noi am fost în colonie nu numai la munte, ci și la mare! spuse vesel Costel.

— Atunci, pe mîine!

Hultanul

În povestirea HULTANUL, copiii, maestrul Mihail Sadoveanu istorisește cum, într-o primăvară, Iliuță, care se afla la țară, în gazdă la mamea Mărgărinta, a fost martor la o întâmplare cu totul neobișnuită pentru el: de cîeva timp, un hultan da țircoale găinilor mamei Mărgărinta, iar într-o zi luă găina cea mare, neagră, care lui Iliuță îi era tare dragă. De unde venise, cine era și cum arăta hultanul, acestea toate n-avea de unde să le știe Iliuță. Dar avea să le afle după ce l-a întrebat pe moșu Sava. Acesta îl asculta și își vedea liniștit de lucru, în șopron, cioplind la o obadă de roată. Dar cînd auzi că hultanul mai dă încă țircoale găinilor se arătă tare necăjit. Și luă chiar atunci hotărîrea să stea la pîndă și, cînd acesta o veni din nou la găini, să-i vină de hac.

În fragmentul pe care îl publicăm mai jos veți vedea că într-aderăr așa s-a și întîmplat.

doua zi dis-de-dimineață, mă înfățișai la moșu Sava și mă așezai lângă cobilă. Pușca era aninată în părete, de-un cui de lemn. Bătrînul lucra liniștit, parcă uitase de dușmanul nostru. Stătui un timp; ieșii apoi pe-afară și privii mult în văzduh; îmi aruncai ochii și spre moșneag; el parcă habar n-avea; își vedea de treabă.

Zisei tare:

— Nu se vede nimica...

Moș Sava ridică o clipă spre mine ochii și zîmbi.

Cînd intrai în șopron iar, el îmi întinse bărdița și eu mă așezai la trunchiul meu, urmărindu-mi ucenicia într-ale rotăriei. Abia într-un tîrziu, moșneagul îmi dădu o lămurire.

— Știi mata, Iliuță, cînd vine hultanul? Cînd i-i foame și cînd s-adună găinile la mîncare... Iaca acuși.

Cînd eram eu mai cu luare-aminte la bărdiță și la așchia mea de fag, moșu Sava se ridică

sprinten din locul lui și... După aceea mă strecurai...

Era liniște deplină de... de primăvară lucea cu p... sineala de albastru. Moșna... aminte în naltul văzduh... ochii pretutindeni, ved... limpezi.

Deodată, departe, sus... tor. Scoasei un țipăt ușor...

— L-ai descoperit? în...

Încet-încet, în cercuri... ca două șindrile negre pe...

— Acela-i hultanul? în...

— Da! îmi răspunse...

Auzii oțelele puștii că... Cînd ridicai pleoapele...

O căutam cu privirile în t... cerului, în zare, cînd de...

cu repejune chiar pe deas... că vine asupra-mi și inim...

putere. După un ocol că... se năpusti aproape de...

și feroasă. Lîngă mine... trăsni scurt și grozav.

— Unde te duci, Iliuță? îmi striga rîzînd bătrînul.

Eu mă repezisem spre fundul șopronului...

pune mîna pe pușcă.
afară din șopron.
asupra șatului, soarele
utere și cerul era ca
agul privea cu luare-
ului. Eu alergam cu
am numai depărtări

zării un punct mișcă-
r.
ebă rîzînd moș Sava.
punctul se apropia
se-n cruce.
trebai eu.

moșneagul neclintit.
anînd; închise ochii.
tu mai văzui paserea.
toate părțile, în înaltul
odată o văzui plutind
pra noastră. Mi se păru
na începu a-mi bate cu
într-un vîjîit de vînt,
oi și-mi apăru mare
pușca lui moșu Sava

Mă întorsei la lumină; mă luai după bătrîn.
Sărirăm amîndoi pîrleazul. Venea din partea
cealaltă, în fugă, și Mărgărinta. Prin iarba
mare, în ograda noastră, țupăia, cu aripa
frîntă, hultanul. Moșu Sava se apropie de el,
întinse mîna. Hultanul căscă ciocul cirligat și,
sprijinit în coadă, cu pieptul dîrz, își răsfirea în
laturi aripile, ca două evantalii. Cînd bătrînul
îl atinse, dușmanul ciocni cu clonțul, apoi,
prăvălindu-se pe spate, repezi ghiare ca de
oțel, încheștînd mîna care voia să-l cuprindă.

Moșu Sava scoase o sudalmă strașnică și
ridică în sus degetele sîngerate. Apoi, aplecîndu-se, într-o clipă puse asupra paserei ciubota-i
urîașă. Dușmanul bătu pămîntul c-o aripă,
apoi rămase neclintit și zdrobit. Avea în vîrf
clonțului o boabă mare de rubin.

De departe, găinile și curcile ogrăzii, cu
strigăte scurte, îl priveau uimite, cînd c-un
ochi, cînd cu altul. Baba Mărgărinta apucase
de o pană și, rîzînd, ridicase în sus, în soare,
o aripă urîașă, dîngată alb, negru și roșcat.
Dar mie nu-mi venea să rid, căci mîna lui
moșu Sava, cu care purta el tesla, era toată
brăzdată cu roșu. Cu ochii în lacrimi priveam
în juru-mi și înțelegeam că dușmanul nostru,
care venise din adîncul cerului și căzuse
fulgerat, nu era o pasere de rînd.

Nu-i așa că-ți place să ascuți cînd mama îți citește vreo istorioară? Și mai ales să privești ilustrațiile? Dar eu cred că, deși încă nu ești la școală, și tu poți să citești o istorioară după... ilustrația care o însoțește.

Pentru început, hai să citim împreună ilustrația alăturată.

Ce observăm în ea? O prepeliță și șase pui în jurul unui tufiș.

Privește puii. Nu ți se pare că patru dintre ei sînt atenți la ceva și nu ciugulesc, ca ceilalți doi? Ce s-o fi întîmplat?

Privește și la prepelița-mamă, care și-a întins gîtul și ciocul. Pentru ce? Nu ți se pare că a văzut vreun dușman pe undeva prin apropiere? Vreun uliu sau vreo vulpe? Uită-te cum urmărește cu

ARICI POGONICI între minei

Lumina, mai zărese o clipă,
Și colivia-n jos dispare,
Parcă-n urechi un glas îmi țipă
Și ce-ntunerie mi se pare...

Zimbînd, prietenii m-așteaptă.
Ies ameu, plutind ușor.
Spre galerie ei se-ndreaptă,
Iar eu, grăbit, în urma lor.

ochii, încordată, încotro se îndreapă
dușmanul.

Și acum să revenim la pui. Că
patru, de care am pomenit mai sus
nu ciugulesc. Au capetele ridicate
și așteaptă să audă ceva. Desigur
că mama lor le-a anunțat o prime-
die. Nu ți se pare? Ba da!

Istoria nu se poate opri ac-
câci și tu și eu vrem să știm ce
s-a întâmplat mai departe ...

Pereții negri de cărbuni
Se depărtează-n fața mea.
Minerii-mi sînt prieteni buni,
Lămpașu-mi pare-o mică stea.

La orizontul șase sute
Cobor încet, cu teamă parcă
Uitindu-mă mirat ce iute
Minerii vagonetu-ncarcă.

Un tren de vagonete pleacă,
Dar altul vine iute-n loc.
Piriul de cărbune seacă,
Minerii brațe au, de foc.

A venit vulpea și a mâncat păsă-
elele? Cum vom înțelege aceasta
dacă ilustrația nu ne arată?

Dar crezi că ar lăsa oare prepelița-
namă să vină vulpea, fără să ia
măsuri de apărare?

Doar întreaga ei atitudine dove-
lește aceasta.

Ai vrea să știi, totuși, dacă vulpea
ar fi apropiat de pui ce s-ar fi
întimplat. Ar fi reușit să mănince

Lucesc lumini în galerie.
Picamere-n perete sapă.
Cărbunii-sar în jur, o mie! —
Și cîteodată iese apă.

Ca Sfarmă Piatră dau și eu
Cu tîrnăcopul în cărbune.
Și cum izbesc puternic, greu,
Începe muntele să sune.

Puterile în brațe-mi cresc,
Și vesel un picamăr cer.
Rîzînd, minerii mă privesc
Și-mi spun că seamăn a minier...

puii? Asta nu e greu de aflat. Știm că în asemenea împrejurări, atunci cînd este în primejdie, prepelița se prefăce că șchioapătă ca să atragă vulpea. Aceasta, bucuroasă că a găsit un invalid, fuge după ea, îndepărtîndu-se de cuibul cu pui. O dată primejdia înlăturată, prepelița se întoarce pe alt drum la puii ei.

N-a făcut bine? Sigur că da!

Acum pune acestei istorioare titlul care i se potrivește. Gîndește-te bine, nu te pripă.

Și acum, iată, mai facem o ilustrație pe care ți-o lăsăm s-o tîlmăcești singur. După ce ai înțeles-o, să o povestești mamei, tovarăsei educatoare și colegilor tăi de la grădiniță.

VITACHIS SIVETIDIS

Desene: DEM

Ieșim din șut. Se face seară.
Și prin orașul luminat,
În vînt călduț de primăvară
Tot cu minerii m-am plimbat

Prietenii, mineri voinici,
Mă roagă să vă spun: „Noroc!”
Ca peste ani, voi cei mai mici,
Să le fiți schimb voinic în loc.

IOANA ZAMFIR

Desene: PUIU MANU

DANS CU STEGULETE

de MARIANA ȘAȘ

Cît de minunate sînt steagurile roșii, fluturînd în vînt! De aceea m-am gîndit cã dansul pe care o sã-l învãțați pentru 1 Mai sã fie o defilare cu stegulețe roșii.

Descrierea defilării am conceput-o pentru opt perechi, însă se poate executa și cu un număr mai mare sau mai mic de copii.

Participanții se aliniază în două coloane, la cele două intrări ale scenei, alternînd un băiat, o fată; iar la mijloc, în fundul scenei, sînt trei steguri mari, roșii, fiecare ținut de un copil.

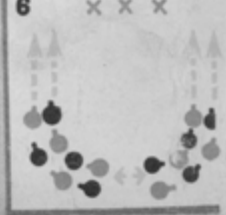
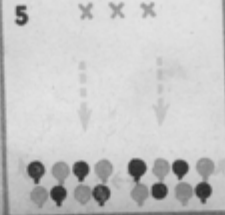
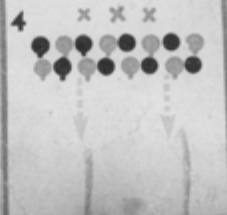
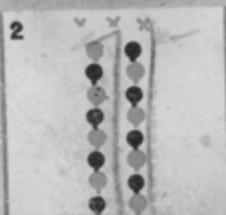
Fetele: poartă bluză roșie, cu buline albe și fustă albă, scurtă, prinsă prin nasturi de bluză.

Băieții: poartă pantalonăși scurți, albi, cămașă, de asemenea, albă, cu mincă scurtă și cu un buzunar mic pe piept, în partea stînga, în care pun o batistă roșie.

Programul se execută cu pași de mers obișnuit, în ritmul de 4/4. Formațiile sînt executate cu 16-32 de pași.

DESCRIEREA FORMAȚIILOR

La intrarea pe scenă, copiii din dreapta scenei țin stegulețul în mîna dreaptă deasupra capului, copiii din stînga scenei țin stegulețul în mîna stînga deasupra capului.

ARICI POCONICI

Nr. 5
1960

ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA“

1 Iunie

Azi e zi de sărbătoare.
 Porumbei, ca albul spumii,
 Pace scriu, rotind sub zare,
 Pentru toți copiii lumii.

Florile-n grădini și glastre
 Și-au deschis bobocii-n soare;
 Îmbrăcînd casele noastre
 În strai nou de sărbătoare.

ION SOCOL

Pirîiaș ce susuri lin
 Printre tufe de pelin,
 De răsuri și iasomie,
 Du-mi bărcuța de hirtie!
 Fă ca valul tău s-o poarte,
 Prinsă în dantela spumii,
 Hăt, departe, mai departe,
 Pînă-n marginile lumii.
 Cu cămărilor ei pline,
 Fă s-ajungă unde știi
 Și-ai văzut crescînd copii
 Uite-așa, la fel ca mine!
 Pentru oricare din ei,
 În bărcuță știi tu ce-i?
 Gînduri dragi, prietenești
 Și urări sărbătorești.

Desen: DEM

ZIUA INTERNAȚIO-

NALĂ A COPILULUI

Floare albastră

De 8 Martie, Ducu a dăruit educatoarei o floare. Era albastră, cu frunze multe, pusă într-un ghiveci învelit în poleială.

— Îți mulțumesc, spuse tovarășa educatoare, e foarte frumoasă. Și a pus floarea pe fereastră.

— De azi înainte, continuă ea, vom avea în clasă o floare albastră. Numai că va trebui s-o îngrijim.

— Eu am să am grijă de ea, se offeri Anca.

— De ce tu? întrebă Irinuca. Mai bine o îngrijesc eu, fiindcă stau lângă fereastră.

— Ba eu, tovarășă educatoare, pentru că știu de-acasă cum se cresc florile, zise Andrei.

Toți voiau să poarte de grijă frumoasei flori. Și Anca, și Irinuca, și Andrei.

A doua zi, dimineața, Irinuca se uită la ghiveci și-și spuse: „Lasă că are grijă de ea Anca. Doar ea s-a offerit prima!” Iar Anca și-a zis: „E treaba Irinucăi, ea e mai aproape de floare!” Andrei, de asemenea, era convins

că au grijă de floare cele două fete.

În ziua următoare, la fel. Când educatoarea păși pragul clasei se păru că floarea cea albastră e tristă și ofilită.

— Voi îngrijiți floarea sau nu? întrebă ea.

— O îngrijim, răspuseră cei trei copii.

— Dar cine dintre voi a udat-o? La auzul acestei întrebări, în grupa mare se lăsă tăcere. Anca se uită la Irinuca, Irinuca la Andrei, iar Andrei nu mai întoarse capul către nimeni. Își coborî privirea în podea și tăcu.

— Eu..., îngăimă Anca, am crezut c-a udat-o Irinuca.

— Dar tu ai zis mai întâi c-o îngrijești, răspunse degrabă Irinuca.

Și așa au aruncat vina unul pe celălalt, pînă cînd Ducu, după ce a primit învoirea tovarășei educatoare, se ridică de pe scăunel, luă apă într-o cană și stropi cu băgare de seamă floarea.

SANDA MELIANU

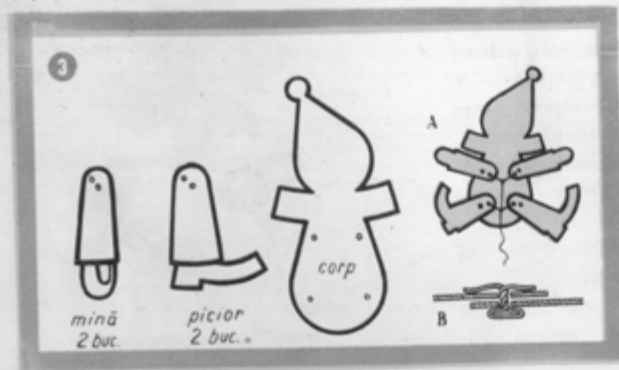

„Arici Pogonici”, album pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar. Adresa: București, Piața Științei nr. 1, telefon 17.60.10. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli pînă în ziua de 23 a lunii, cu deservire peste două luni.

Costul abonamentelor: pe 3 luni — 4,50 lei; pe 6 luni — 9 lei.

construiți ...

Din placaj (sau din carton gros) puteți să realizați un clovn ghiduş ca cel de la circ. Copiați pe placaj sau carton gros modelele desenate în negru, apoi decupați-le. Tăiați miini și picioare care se vor prinde de trunchi în felul indicat în figura B. În locurile indicate prin cerculețe dați găuri. Prin aceste găuri treceți o sferică, așa cum se vede în desenul nostru. (desen 3)

Și cum ea îi zugrăvește
Alt ieduş neastimpărat,
Dă cu cornul... vitejește,
Și-o zbughește speriat.

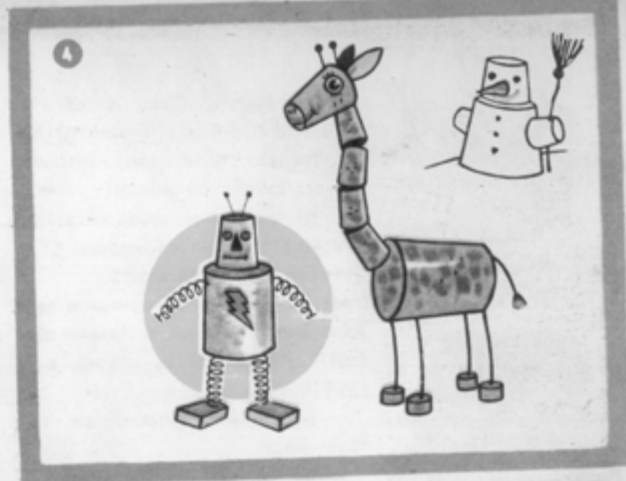

GREIERELE

A dormit sub rădăcină
Toată iarna, somnoros,
Și-acum seatură de tină
Seriea-i veselă, voios.

Apoi trage o cîntare
Ori și cui și nimănui,
Pe cînd luna, eî o floare,
Stă mirată-n fața lui.

Versuri de ION CALOVIA

Din citeva dopuri de plută și puțină sîrmă puteți construi o mulțime de jucării. Iată citeva în figura 4. Un robot (om mecanic) sau o girafă plină de grație. Pentru a vă aminti de iarnă puteți să faceți și un om de zăpadă. Bineînțeles însă, că fiecare din voi poate născoci și alte modele.

ARICI POGONICI

Nr. 9 **ARICI** 1960
POGONICI

ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA”

O ÎNTÂMPILARE ÎNTR-O GRĂDINIȚĂ

Nu știa nici ea bine de unde venea. Se pomenise deodată în curtea grădiniței, tirindu-și greoaie bătrîneța printre straturile cu flori îngrijite de copii. Avea vreo 300 de ani... O veșnicie! Și părinții ei poate încă mai trăiau! Ea se răzlețise în lume să se bucure de viață. Avusese și ea pușori mici cît cutiile de chibrituri, dar, rînd pe rînd, își pierduseră urma să-și caute norocul, ademeniți de frumusețea firii.

Și cîte nu i se întîmplase ei și cîte nu văzuse ea. Cel care o zărise întii, aici, era Răducu, un băiețel cîrn, cu ochi iscoditori:

— Uite-o broască țestoasă!

Glasul lui subțirel, ca o strună, adunase în grabă copiii. Curioși, ei o înconjuraseră din toate părțile ca într-un țarc. Cei sfioși se mulțumeau numai să-i

admire carapacea desenată ca o tablă de șah; îndrăzneții o atingeau chiar cu degetele.

Broasca țestoasă îi privea stingherită, cu ochii ei mici, rotunzi, ca două mărgele galbene, legănîndu-și agale capul ca de șarpe.

Se hotări ca apoi să coboare din ronduri și o porni tacticos, bătrînește la drum.

Ieșise de cum dăduse lumina să caute cîte ceva de-ale gurii: poate un gîndăcel, poate o frunză fragedă. Cînd ajunsese în dreptul cărării de pietriș, își făcu socoteala că ar putea s-o vadă cineva. De altfel, nici nu-i plăcea scîrțîitul carapacei pe pietriș. De aceea ocolise cărarea mai pe departe și intrase în straturile cu flori.

Aici, o ploaie strălucitoare de rouă, răsturnată din paharele florilor clătinate, îi umezea totdeauna carapacea, strecurându-i prin tot trupul o înviorare plăcută.

Încă nu apucase să găsească ceea ce căuta. Copiii îi întârziu ospățul, neștiind nimic din dorințele mărunte ale ei.

Deodată, lângă copii apărură deșuchiatul de Bob, cățelul grădiniței, care începu să mîrîie amenințător. O clipă, bătrîna se crezu pierdută. O rostogolea, o lovea cu labele și se repezea la ea, forfotind în juru-i.

Țestoasa își ascundea cît putea capul, își trăgea labele înăuntru, dar cățelul nu-și mai afla astîmpăr: o apuca cu gura și o scutura minios.

— Marș, Bob!

— Bob, vin aici! se auzeau

chemările copiilor. Bob însă nu asculta.

Atunci, țestoasa înțelese că

trebuie să-l pedepsească și repede scoase o lăbuță vinjoasă, zgîriindu-l la bot. De usturime, Bob se îndepărtă schelălăind.

— Bravo! Bine ți-a făcut!..., strigară copiii înveseliți.

— E o broască deșteaptă..., zise Sanda, o fetiță cu breton.

— Știți ce? adăugă Răducu. Ar fi bine s-o ducem la „colțul viu”. Tot n-avem noi „țestoasă”.

Zis și făcut. Copiii se apucară să-i întocmească acolo între acvariul cu pești și acela de raci un sălaș spațios, apoi dădură fuga să-i aducă de mâncare.

Și parcă și bătrîna țestoasă părea mulțumită în noul ei adăpost, cînd vedea cum atîția prieteni îi săriseră în ajutor.

ION CALOVIA

Desene: N. NOBILESCU

Despre ANDREI

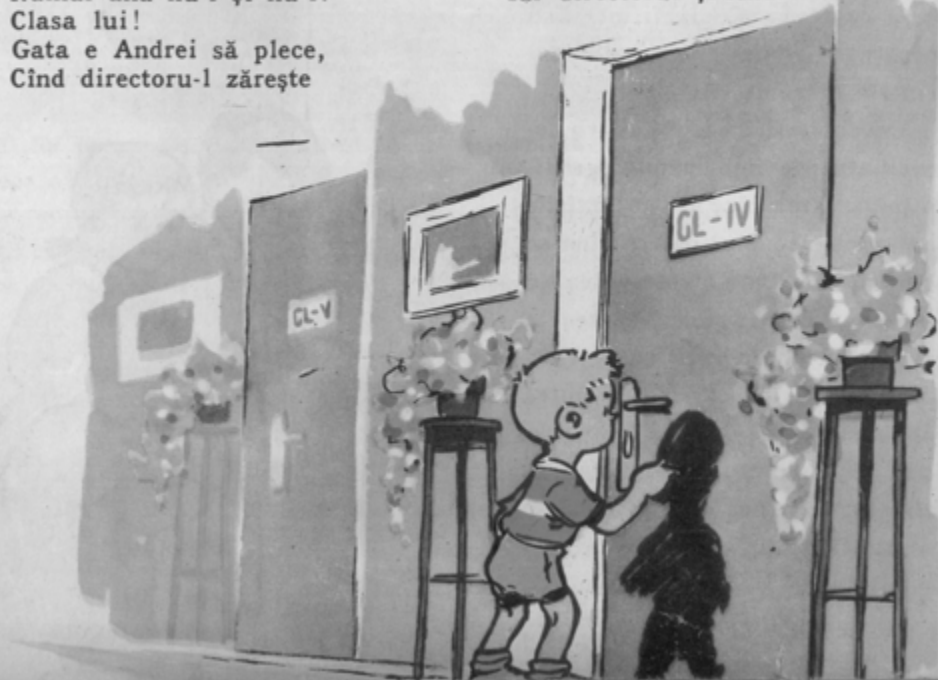

AVENTURA
A PATRA

Pe al școlii coridor
Vine-Andrei, pășind ușor.
Ce de uși! Ce de uși!
Una o deschide-acuși.
Și-ndrăzneț, ca și-alte dăți,
Zice: — Am venit să-nvăț!
Dați-mi toc, dați-mi cerneală,
C-am venit și eu la școală!
— Bravo! zice-nvățătorul.
Vor să-nvețe și cei mici!
Dar greșit-ai coridorul:
Clasa-a patra e aici!
Și din nou pe-un coridor
Vine-Andrei, pășind ușor.
Ce de uși! Ce de uși!
Alta a deschis acuși.
Și-ndrăzneț, ca și-alte dăți,
Zice: — Am venit să-nvăț!
Dați-mi toc, dați-mi cerneală,

C-am venit și eu la școală!
— Bravo! zice profesorul.
Vor să-nvețe și cei mici.
Dar greșit-ai coridorul:
Clasa-a zecea e aici!
Clase, clase și iar clase,
Cîte-s ușile frumoase,
Cît țin coridoarele,
Cît se-ntind covoarele.
Numai una nu-i și nu-i:
Clasa lui!
Gata e Andrei să plece,
Cînd directoru-l zărește

Și-n birou, prietenește,
Îl întreabă ce dorește.
— Vreau să-nvăț! Sînt mare-acum!
Dați-mi toc, dați-mi cerneală
Și-nvățați-mă, la școală,
Să citesc, să scriu, s-adun,
Ca să fiu bun marinar,
Ba și aviator polar!
Au trecut un ceas și trei,
Iar directorul și-Andrei

În fotolii-s așezați,
 Discutînd ca doi bărbați.
 Stă băiatul ca pe ace,
 Nici o clipă n-are pace:
 O, răspunsul de i-ar da!
 O să fie da sau ba?
 Bate inima-i de teamă:
 Uite-acuma... află-ndată...
 Cînd, deodată,
 Cînd, deodată,
 Cînd, deodată, intră mama!
 — Cum, aici ești? Ce poznaș!
 Eu îl caut prin oraș...
 Iar directorul îi spune:
 — E aici și toate-s bune.
 Peste-un an veniți cu el
 Și-o să-nvețe, și-o să știe

Să citească și să scrie
 Și să facă socoteli.
 Și de-o vrea să zboare-n nori,
 O să fie aviator!
 Piciul se cam sperie:
 Zilele-s puzderie,
 Nu-i ușor s-aștepti un an!
 Dar trecu și lungul an
 Și-ncă douăzeci de ani.
 Piciul nu mai este pici,
 Ci Andrei Skvortov e-aici.
 Undeva, în miazănoapte,
 Sună risul lui voios.
 Azi e cunoscut prin fapte:
 Îndrăzneț și curajos.
 Visul lui s-a împlinit:
 Aviator a devenit.

Iar acum e marinar
 Sub același cer polar.
 E furtună pe ocean,
 Dar viteazul căpitan
 E aici, pe punte,
 Gata s-o înfrunte.

Și povestea
 Despre-Andrei,
 Cu acestea
 O închei.

LEONID ZAVALNIUK
 În romînește de HORIA ARAMĂ

**Cînd puterea
este bine folosită**

Iată cum s-a întîmplat. Ionel, ȋpînd cît îl ȋinea gura, alerga după Rodica și o trăgea de codițe. Și nu s-a îndurat s-o lase în pace decît atunci cînd a văzut-o pe micuța Dana, care se juca în iarbă cu păpușa. S-a repezit iute și la Dana, i-a luat păpușa din mînă și a zvîrlit-o departe, într-un tufiș cu urzici. Acum, amîndouă fetițele plîngeau, iar Ionel rîdea mulțumit.

Deodată însă s-a oprit din rîs și a privit înapoi, să afle dacă nu cumva l-a văzut tatăl său. Și, într-adevăr, copiii, tatăl său îl văzuse și acum privea cu mustrare spre Ionel. Ca să nu se vadă cît e de încurcat, Ionel se prefăcea acum că se uită la păsărelele ce se jucau prin copaci. „Oare tata s-o fi supărat pe mine?” — gîndea Ionel cu îngrijorare.

Privindu-l mai departe cu supărare în ochi, tatăl îl chemă în cele din urmă lîngă el:

— Ascultă, Ionel, tu ești puternic, nu-i așa? Ia mișcă-ȋi brațul.

Bucuros că poate să-și arate puterea, Ionel încordă mîna și sub piele i se umflară numaidecît mușchii ca niște mere.

— Da, ai brațe puternice! Apoi tatăl își întinse și el mîna alături de a copilului și adăugă zîmbind:

— Hai, încearcă să-mi încovoi brațul.

Ionel s-a bucurat grozav. Acum o să le arate el la toți cît de puternic este. Dar, oricît a tras și a împins brațul, oricît s-a străduit să-l îndoiaie, n-a putut nici să-l cîntească măcar.

— Ei, ai văzut că se găsesc pe lume oameni mai puternici decît tine?

Ionel a tăcut și a coborît ochii în pămînt. Imediat și-a adus aminte de cele două fete, Rodica și Dana, pe care le necăjise și-i fu rușine pentru fapta sa.

Tatăl, care observă părerea de rău a lui Ionel, se bucură și vorbe mai departe:

— După cum ai văzut, eu sînt mai puternic decît tine, iar tu ești mai puternic decît Rodica și Dana. Dar există alții mai puternici decît noi. Și ce ne-am face oare dacă fiecare dintre oameni și-ar folosi puterea lui în treburi urîte? Ia spune, ar fi frumos? îl întrebă tatăl și obrazul continua să-i fie mohorît.

Din ce în ce mai rușinat și necăjit, Ionel tot nu știa ce să răspundă.

— Vezi bușteanul de acolo? continuă tatăl. Oamenii ar putea să se împiedice de el noaptea. Nu-i așa?

— Da, așa este, răspunse băiatul încet. În sinea sa însă încerca plin de nedumerire să înțeleagă ce legătură poate avea bușteanul acela gros și urît cu ceea ce au vorbit ei pînă atunci.

— Ei bine, am să-ți arăt acum unde poate cineva să-și folosească puterea într-un mod folositor, zise tatăl. Ce zici? Mergem să ne încercăm puterile?

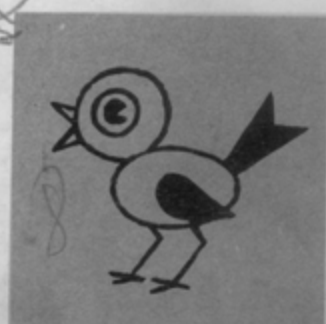
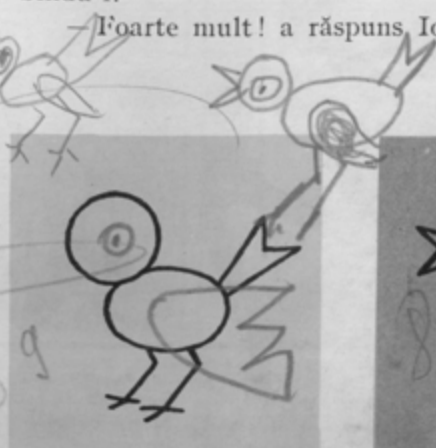
Fără nici o altă vorbă, cei doi, tatăl și fiul, porniră spre buștean.

Bușteanul era însă greu. L-au împins din locul lui cu multă trudă. Pe Ionel chiar îl dureau brațele. Dar rîdea mulțumit. De data aceasta, puterea lui nu a mai folosit-o la nebunii, ci la un lucru folositor.

— Ei, ți-a plăcut? l-a întrebat la sfîrșit tatăl, zîmbindu-i.

— Foarte mult! a răspuns Ionel.

VITACHIS SIVETIDIS

CHEIA DE NUR

După ALEXEI TOLSTOI
Desene de EUGEN TARU

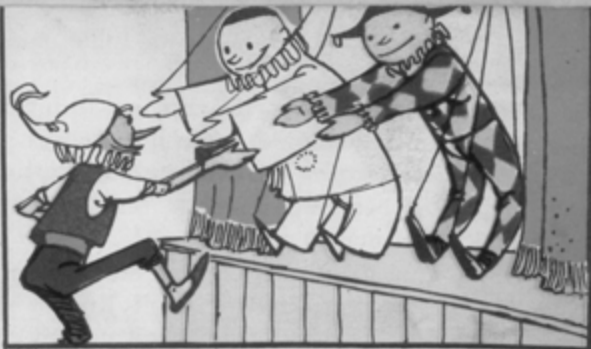
Ce s-a întâmplat pînă acum.

După ce a fost cloplit de tafa Carlo, Buratino a fost îmbrăcat și trimis la școală. Și...

13. Într-o zi, Buratino porni spre școală cu abecedarul în spate...

În fața lui se ivi un teatru de păpuși. Ca să poată intra înăuntru, Buratino își vîndu abecedarul.

14. Cum îl văzură păpușile de pe scenă începură să strige: — Buratino! Țsta-i Buratino! Buratino săii pe scenă și se stîrni o larmă îngrozitoare.

15. Ia aduceți-mi-l pe neisprăvitul ăsta! strigă stăpînul teatrului de păpuși, fiorosul Carabas Barabas. O să-l pun pe foc, să-mi fiarbă mai repede mîncarea!

16. Buratino îl rugă să-l ierte. Carabas Barabas îl iscodi pe Buratino și află că locuia într-o cameră care avea zugrăvită o vatră pe un perete.

17. Ca din senin, Carabas Barabas se înduplecă pe dată, ba îi mai și dăruie o pungă cu cinci galbeni.

18. Plecind, Buratino se întâlnește cu moșanul Bazilio și cu vulpea Alisa. Când îi văzură galbenii, cei doi hoțomani îl îmbiară să meargă cu ei în Țara Proștilor.

19. Buratino îi însoțește, convins că acolo din cei cinci galbeni o să crească un pom care o să facă o groază de bani de aur. Pe drum se hotărăște să înnopteze la un han.

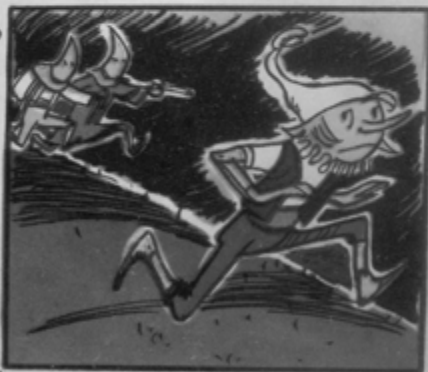
20. Și se întinse o masă! Vulpea și moșanul se îndopară cu de toate. Apoi plecară tustrei la culcare.

21. În toiul nopții, hangiuil îl trezește pe Buratino din somn:
— Prietenii dumitale au plecat mai devreme și au lăsat vorbă să plătești dumneata galbenul.

22. Deodată, deasupra capului lui Buratino se rotește o pasăre de noapte.
— Să nu te-ncrezi în spusurile lor.

23. Nu-și sfârșie pasărea vorbește, că Buratino se și auzi strigat din urmă: — Stai! Stai! Cei doi tîlhari alergau după el.
(Urmare în nr. 1011)

Necazul

Nina are o soră mică, mică de tot, Zuzanka. Nina însă este de acum mare. De aceea se și uită cam de sus la Zuzanka, care plînge în scutece. „Eu am crescut, sînt mare...” — își spune adesea Nina bucuroasă.

Dar iată că Zuzankăi i-a apărut un dinte. Tii, ce mai zarvă a fost în casă cu prilejul ăsta! Au sosit special mătușa Jozefina, unchiul cu mustăți, ba chiar și unchiul care are ceas de argint. Și toți, uimiți, strigau cu bucurie: Zuzanka are un dinte!

Doar Nina ședea nepăsătoare. Se uita cu mirare la bucuria tuturor și nu putea să înțeleagă nimic. La un moment dat,

a început să strige cît o ținea gura: „Uitați-vă la mine cîți dinți am! O mulțime!” Dar, spre necazul Ninei, nimeni n-o bagă în seamă. Vremea a trecut, și Zuzanka poate de acum să se și ridice. Ce-i drept, se cam clatină puțin pe picioarele ei mici, dar se sprijină cu mîinile de speteaza patului și se ține vitejește. Mătușa și-a încrucișat mîinile a mirare, unchiul mustăcios rîde cu mare poftă, iar unchiul care are ceas de argint spune: „Ei, așa progres mai zic și eu!” Numai Nina nu spune nimic.

ZDENEK SLABY
În romînește de
ATANASIE TOMA
Desene: PUIU MANU

Ninei

Gîndește însă cu necaz: „Eu pot să stau în picioare toată ziua chiar fără să mă țin de scaun, dar asta nu interesează pe nimeni! Se vede treaba că pe mine nu mă mai iubește nimeni“. Și Nina se întrista.

Cînd Zuzanka a făcut primul pas, mama a rîs fericită: „Așa, Zuzanka, bine...“ De data asta însă, Nina n-a mai putut îndura și a început să plîngă cu hohote.

— Ce ți s-a întîmplat, Nina? a întrebat-o mama mirată.

— Păi..., scîncea Nina cea mare, cum aș putea eu să mai fiu fericită de-acum înainte...

— Dar ce s-a întîmplat, Ninocika? De ce nu ești fericită?

— Fiindcă... fiindcă nimeni nu-mi dă nici o atenție... nimeni nu mă iubește!

— Prostufo, rîse mama înduioșată și o luă în brațe, sărutînd-o pe codițe și pe față. Cum să nu te iubească? Toți te iubim. Dar la fel ne-am bucurat și de primul tău dinte, și de primul tău pas. Însă lucrurile acestea au fost o sărbătoare care nu se mai repetă niciodată. O singură dată în viață faci primul pas; ceilalți sînt al doilea pas, al patrulea, al optzecilea...

Și, în timp ce Nina vorbea cu mama, Zuzanka se împiedică și căzu. Începu să plîngă.

Imediat însă Nina se desprinsese din brațele mamei și-i ajută Zuzankăi să se ridice. Se uită o clipă cercetătoare la ea, apoi spuse cu seriozitate:

— Nu-i nimic, drăguță, de acum ai făcut primul pas. Acum urmează al doilea, al patrulea, al optzecilea... Știi?

În timpurile dintr-o
VACANȚA

DACĂ-ÎN VACANȚĂ...VACANȚĂ ȘA
FIE ! AI AVUT O IDEE BUNĂ.
VOM PETRECE O ZI FRU-
MOASĂ.....

DAR ASTA CE MAI E ? NU ERA ANUL
TRECUT ! TREBUIE CERCETAT NEA-
PĂRAT LA.....

...FAȚA LOCULUI.

FABRICA
DE
GHEATĂ

NU VEDEȚI CĂ ATI ÎNGHE-
TAT DE FRIG ? NOI FABRI-
CĂM GHEATĂ. VIZITAȚI-NE
MÎINE GRĂDINIȚA DE COPII.

DACĂ LEBADA Ș-A TRANS-
FORMAT ÎN PINGUIN, TRE-
BUE SĂ NE ÎMBRĂCĂM BINE
PE MÎINE !

ASTA-ÎN GRĂDINIȚA ? HOTĂRÎT
LUCRU, ÎN VACANȚA ASTA AM
AVUT MULTE DE ÎNVĂȚAT !

Prieteni

Dis-de-dimineață,
trei prieteni mă răsfăță:
apa, peria și săpunul.
Mi-s prieteni toți, ca unul.

Apa-mi zice: — Vin la mine,
să te spăl cum se cuvine!
Să te mângii pe-ndelete,
cu săpun și c-un burete.

Uoaca asta cu clăbucul,
chiar de-mi gîdilă năsucul,
tare-mi place. Las' să joace
ca pe-o pajiște, pe față,
că-i doar dis-de-dimineață!...

Vine-apoi și periuța,
dar deodată și dispare.
Unde-o fi? Păi, se dă huța
peste dinți, voioasă tare.

DAN FAUR

Dorin

Marioara

Vasile

Angela

George

Elena

ABONAȚII NOȘTRI

Copii de la grădinița I.M.P.C. din Doaga, raionul Focșani, regiunea Galați.

Dorin Otrocol, Mioara Micu, Vasile Iliescu, Angela Vodă, George Manea, Elena Gătej, Anișoara Iliescu, Gigi Herciu, Rodica Penișoară.

*Cititorii
revistei*

ARICI POGONICI

„Arici Pogonici”, album pentru cei mici editat de revista „Luminița”, apare lunar. Adresa: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli pînă în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni
Costul abonamentelor: pe 3 luni 4,50 lei;
pe 6 luni 9 lei

Pagina concursului

Pentru a veni în ajutorul micilor participanți la concursul organizat de revistă, „Arici Pogonici” vă prezintă 3 modele:

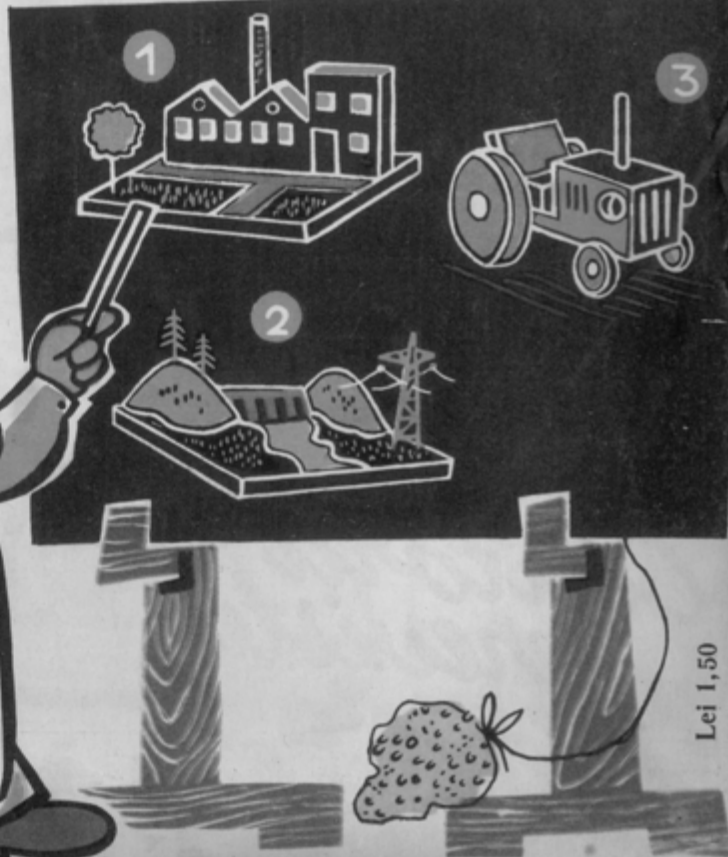
1. O fabrică pe care o puteți construi din lemn tăiat la traforaj. Totul montați pe o plăcuță de lemn, apoi colorați cu vopsele.

2. Tot pe un suport puteți face din plastilină colorată o hidrocentrală, iar stîlpul de electricitate din bețișoare sau paie lipite.

3. Din lemn combinat cu dopuri de plută (roți) puteți încerca să realizați un tractor.

Priviți cu atenție în jurul vostru și căutați să faceți și alte lucruri din materialele ce le aveți la îndemînă.

Succes!

RUSALIN MUREȘANU

COPIII

Pentru școala din cătun,
Pentru liniștea de-acasă,
Pentru traiul nostru bun,
Pentru pîinea de pe masă,

Dirz partidul a luptat
Sub steag roșu-n lărgul zării,
El, părinte minuiat
Pentru toți copiii țării!

Ilustrație: PUIU MANU

Dacă-l întrebați

F
o
F
s
T
a
d
t
b
d
r
s
d
n

Dacă vreodată veți prinde sau vă va aduce cineva un sticlete — un sticlete cu căpșorul roșcat și aripile pătate cu alb și roșu, cu negru și galben —, întrebați-l, copiii, cum îl cheamă și pe unde a mai fost.

Și dacă sticletele o să vă răspundă că-l cheamă Riri — țineți bine minte: Riri! — și că a fost locatarul coliviei din camera grupei mari a grădiniței de pe strada noastră — țineți bine minte: strada noastră! —, atunci..., atunci puteți să nu mai ascultați povestea pe care v-o scriu acum. Riri o știe mai bine

decît mine. Rugați-l pe Riri să v-o spună.

Și o să v-o spună așa:

Grădinița se deschisese doar de cîteva zile. Era toamnă. Nu găseai gol un singur buzunar de șorțuleț. Toate erau pline cu castane. Castanele semănau cu niște bomboane mari de ciocolată. Dar, firește, numai semănau. Bomboanele de ciocolată, din păcate, nu cad din copac. Pe ele le-a adus într-o dimineată la grădiniță fetița cu fundă albastră. Le-a adus într-o pungă și a spus copiilor:

— Luați! Azi e ziua mea!

Punga s-a golit repede. Pe fundul ei n-a mai rămas decît o bomboană. Și pe asta fetița cu fundă albastră i-a dăruit-o lui Riri.

Riri a ciugulit-o și a început să cînte. Toți înțelegeau ce spune

cîntecul lui. Nici nu era greu. Cîntecul spunea:

«Ce bine, ce bine, ce bine,
cînd e ziua fetei,
fetei cu fundă albastră,
albastră, albastră, albastră!»

N-a trecut nici o săptămînă, și băiețelul cu nas cîrn a adus la grădiniță un coșuleț cu mere. Cum a intrat pe ușă a spus copiilor:

— Luați! Azi e ziua mea!
Deși nu era copil, a primit și

pe Riri

Riri un măr. Iar cînd, după ce a ciugulit din el, Riri a început să cînte, toți știau că în cîntec sticletele spunea:

«Ce bine, ce bine, ce bine,
cînd e ziua băiețelului,
băiețelului cu nas cîrn,
cîrn, cîrn, cîrn!»

Pe urmă a venit iarna. Iarna, în care totul îți pare o tortă uriașă acoperită cu frișcă. Da. Exact ca torta acoperită cu frișcă pe care a adus-o într-o dimineață

la grădiniță băiețelul fără un dinte, spunîndu-le copiilor:

— Luați! Azi e ziua mea!

Desigur, și-a primit și Riri partea lui. Și cînd a început să cînte, nimeni nu se mai îndoia că sticletele spunea:

«Ce bine, ce bine, ce bine,
cînd e ziua băiatului,
băiatului fără un dinte,
dinte, dinte, dinte!»

Altă dată a fost ziua fetei cu fundă roșie, apoi a fetei cu aluniță, pe urmă, cînd a venit primăvara, a fost ziua băiatului cu părul zburlit.

Odată cu copiii, Riri a primit, pe rînd: cozonac, prăjituri, bomboane umplute cu miere. Toate au fost dulci și bune, și după fiecare, vesel, Riri a cîntat.

Dar într-o zi, în prima zi de vară, Riri a cîntat vesel ca niciodată pînă atunci. În ziua aceea, toți copiii deopotrivă au venit cu daruri la grădiniță și și-au spus unii altora:

— Luați! Azi e ziua noastră!

Era 1 Iunie! Ziua copiilor. A tuturor copiilor. Nu numai de la noi, ci din toată lumea, de pe întreg pămîntul. A copiilor cu fața albă, galbenă sau neagră.

Și Riri nici nu bănuia că era și ziua lui. Stătea în colivie și nu bănuia nimic. Copiii l-au ospătat cu toate bunătățile și pe urmă au scos colivia afară, i-au deschis porțița și i-au spus lui Riri:

— Hai, ia-ți zborul. Du-te în pădure, la ai tăi!

...Dacă vreodată veți prinde

sau vă va aduce cineva un sticle-
te — un sticlete cu căpșorul
roșcat și aripile pătate cu alb
și roșu, cu negru și galben —,
întrebați-l, copiii, cum îl cheamă
și pe unde a mai fost.

Adică, nu... Nu e bine!

Dacă veți auzi vreodată un
sticlete cîntînd așa:

«Ce bine, ce bine, ce bine,
cînd e ziua tuturor copiilor,

a copiilor din lume,
lume, lume, lume!»

să știți că pe sticletele acela îl
cheamă Riri și că a fost locatarul
coliviei din camera grupei mari
a grădiniței de pe strada noastră.
Știe o mulțime de povești. Ru-
gați-l și-o să vă spună. Dacă nu
pe toate cite le știe, măcar una.

Asta pe care ați ascultat-o!

OCTAV PNCU-IAȘI

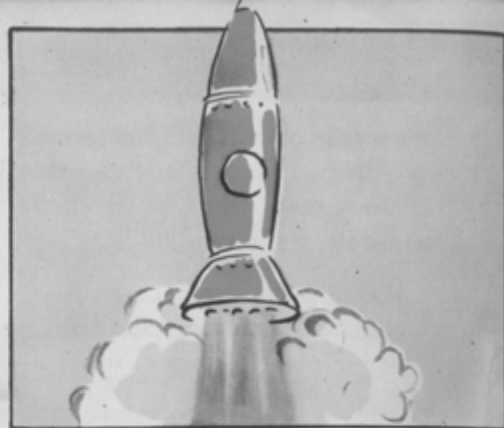
Desene: COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

C
U
R
A
C
H
E
T
A

— Ura! Racheta e gata de
drum...

— Vom vizita luna...

1) Racheta zboară, dar nu către luna de pe
cer, ci spre luna... lunle.

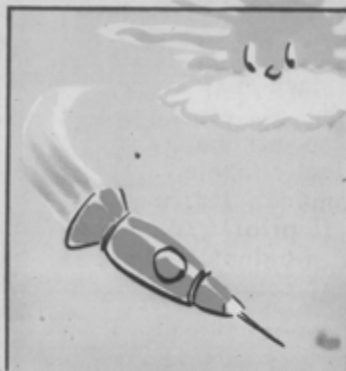

4) — Surpriză! Florile-s în mîinile copiilor...
— Iar copiii le împletesc într-o ghirlandă
uriașă...

de MIHAI STOIAN

2) — Observatorul Ce-ai descoperit pe ecran?
— Florii Nenumărate flori...

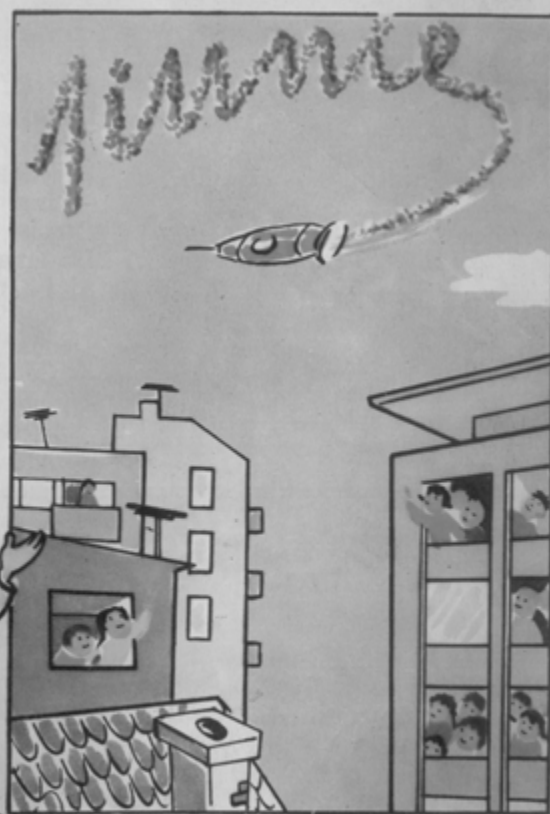
3) Cu viteză sporită, racheta ia drept țintă covorul de flori de pe pământ...

5) — Facem ghirlanda cît mai mare, s-o poată vedea toți copiii...

6) — Pilot! Ce-ar fi să le dăm o mînă de ajutor?

7) ... Și astfel bolta cerului pare o sărbătoarească filă de calendar. Desene: BURSCHI

Andrei la masă mai era.

Dăduse lupte grele:

Abia-nvinsese ultima

Din cele cinci chiftele.

— Îmi seamănă, tăticu-a zis.

Precis, va fi pilot!

Iar mama a-ngînat: — Precis!

Și i-a turnat compot.

Deodată,

— Ce-i?

În geam bătu

Înfricoșat un cintezo:

— Aleargă-n curte chiar acu,

De nu, e rău de noi!

Prietenii să ți-i ajuți e lege.

Andrei zbură în curte, se-nțelege.

Acolo, lingă un butoi,

Se pitula un vrăbioi

Cu inima bătîndă

Și aripioara frîntă.

Cum tremura, sărmanul, tot!

Iar către el venea, avan,

Acel motan,

Acel tiran

Pe nume Obormot!

Zicea motanul Obormot:

— Mîncară carne și compot,

Mîncară toți, mîncară tot,

Dar au uitat de Obormot!

Iar Obormot, pricepeți voi?

Îl vrea pe vrăbioi!

Și Obormot înainta

Și miorlăia nebun.

Se înfoia de te-ngrozea

Și dreaptă coada își ținea,

Ca țeava unui tun.

Era, vedeți, o clipă grea.

Strigă atunci Andrei:

— De vrăbii nu te-apropia,

Căci sînt sub ocrotirea mea!

Tu vezi de șoriceii!

Dispari de-acî, motan hain!

Atît Andrei a zis.

Motanul-o șterse prin vecini

Și n-a mai spus nici pis.

Dar n-a trecut nici un minut,

Și vrăbioiul a văzut

Venind mulțime de cotoi.

— Andrei, sînt douăzeci și doi

Și vin în șiruri către noi!

Așa era! Către cei doi,

Veneau motanii în puhoi

Și repetau, cu Obormot:

— Mîncară carne și compot,

Mîncară toți, mîncară tot.

de LEONID ZAVALNIUK

Desen: R. DULDURESCU

Uitară însă de cotoi!
Iar noi, cei douăzeci și doi,
Îl vrem, îl vrem pe vrăbioi!
Ei astfel miorlăie cu toți
Și-s negri, albi, cu pete,
Și au teribile mustăți —
Ca niște baionete!

— Fugi! Strigă micul vrăbioi:
Să fugă? Asta nu-i de noi,
Eroii nu dau înapoi!
O știe și Andrei.
Băiatul meu s-a și-narmat
Și-aleargă spre butoi.
Cu pompa-trompa e-narmat;
Să vezi acum război!
Cu cine să înceapă? Tot
Cu uriciosul Obormot.
„Să tremuri, tu, nesuferit
Cotoi din fruntea cetii!”
Un bici de apă l-a plesnit
Din pompa bicicletei.
Andrei îi trage și în bot,
Și-n frunte, și pe spate.
— Potop! răcnește Obormot.
Să scape cine poate!

Altaminteri, vom fugi înot!
Motanii voinicoși
Aleargă, fug de nu mai pot.
Sintem victorioși!
Astfel, atacul motănesc
A fost respins pe dată.
Dar pasărea? Bine-nțeleș,
De-Andrei fu vindecată.
Iar când putu din nou, ușor,
Să zboare, vrăbioiul
Vesti ce bun ocrotitor
Avea. Și-află zăvoiul
Că n-avea teamă de nimic,
Era viteaz și drept,
Andrei, băiatul înțelept,
Deși atît de mic.

în românește de HORIA ARAMĂ

ȘORTULEȚUL

1 Iată ce șorțuleț curat are Olga dimineața cînd pleacă la grădiniță.

2 Dar, neatență, zilnic, cînd ia gustarea, varsă laptele pe ea.

3 ...iar cînd modelează figuri din plastilină își șterge mîinile tot pe șorțuleț.

4 — Vai, Olgața, repede îți mai murdărești șorțulețul.

— Nu-i nimic! Mi-l spală mama, și mîine va fi din nou curat.

5 — Mamă, șorțulețul meu e murdar... Poftim! Spală-l!

— Astăzi sînt foarte obosită. Spalăți-l singură.

6 Cu apa și săpunul pregătite de mama, Olgața își spală șorțulețul.

7 Dar petele nu ies chiar așa de ușor cum a crezut. A schimbat de multe ori apa și a mai curs și puțină pe jos.

8 A obosit spălînd, că rufe se spală greu... Dar totuși le-a spălat.

9 Dimineața, la grădiniță, era tare mîndră! Iată ce șorțuleț curat am... Eu singură l-am spălat. Mama doar l-a călcat.

10 De astă dată însă cînd a băut laptele a fost atentă și nu l-a mai vărsat...

11 ... iar cînd s-a jucat cu mingea n-a mai șters-o pe șorțuleț, să nu-l murdărească!

12 Acasă s-a înapoiat fericită:
— Iată, mamă! Nu mi-am murdărit de loc șorțulețul.

UN BUN PRIETEN

Un copil avea multe jucării cu care se juca și deodată nu i-a mai plăcut nici una.

Tatăl său i-a adus atunci o sfirlează.

— Tii! Minunată jucărie, spuse el. Și ce sunet scoate cînd se învîrtește: Sfrr, sfrr, parc-ar fi un motan care toarce.

Dar curînd se plictisi și de această jucărie. Atunci tatăl său îi aduse o entie cu plastilină de toate culorile.

Și mult s-a mai minunat copilul cînd, luînd o bucatică și frămîntînd-o repede-repede în mîini, a ieșit o minge rotundă și drăguță.

Cu o altă bucată de plastilină a făcut un puișor, apoi un elefant micuț, micuț.

S-a mai gîndit el c-o să facă

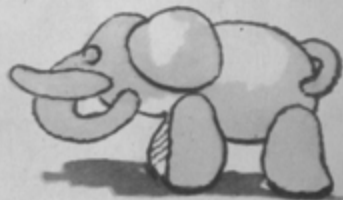
neapărat și o casă, o grădină cu pomi și cîte și mai cîte.

Și iată că din ziua aceea copilul nici n-a mai vrut o altă jucărie. Își găsisse pe cel mai bun prieten.

— Care prieten? ar întreba cineva. Plastilina? Ea este doar un fel de pămînt frămîntat cu ulei și culoare.

— Da, dar dacă-l modelezi și scoți din el o jucărie frumoasă, atunci munca îți este cel mai bun prieten!

VITACHIS SIVETIDIS

Un joc ghicitoare pentru mic și mare.

GRĂDINARUL

Cu ce să ud pământul oare
Dacă nu-mi dai o...?

MICUL PICTOR

Vă fac picturi oricât de grele
Dacă-mi găsiți niște...?

MEȘTERUL DREGE TOT

Meșteresc, repar tot anul,
Numai să-mi gălesc...?

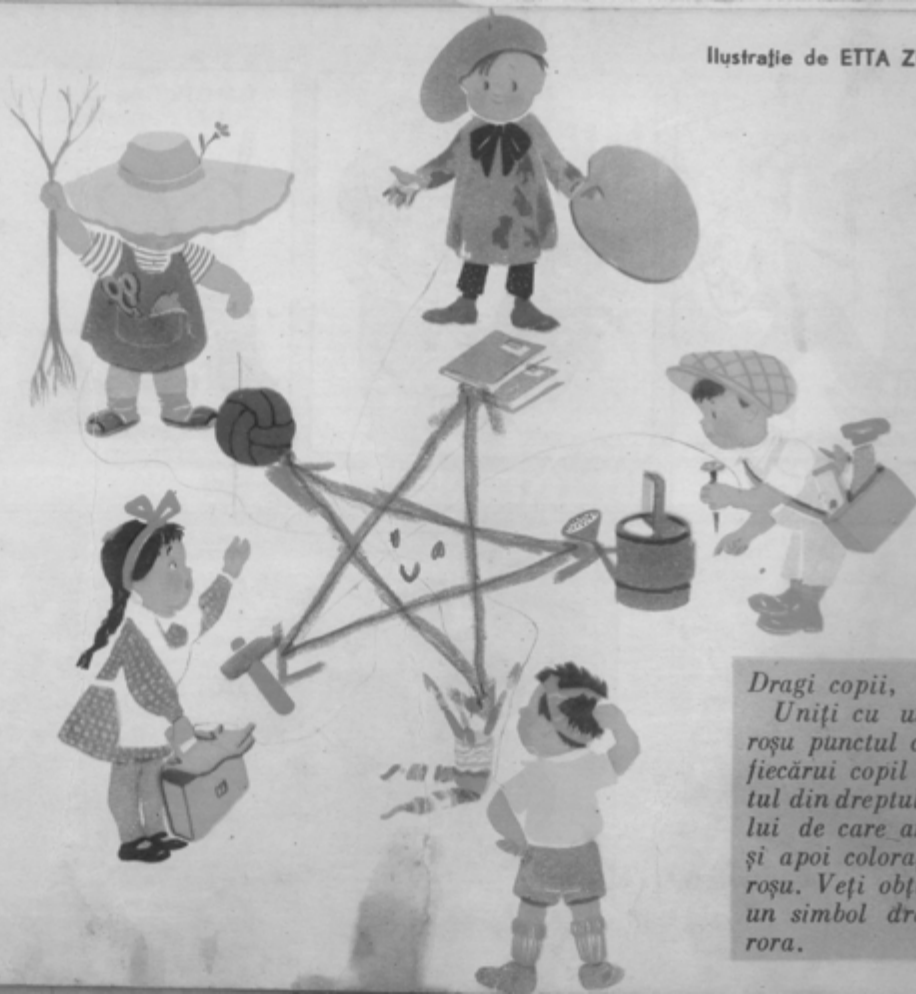
FOTBALISTUL

La fotbal nimeni nu mă-nvin-
ge, Vreți să vedeți? Da-
ți-mi o...?

ȘCOLĂRIȚA

Dragi copii, băieți și fete,
N-ați găsit niște...?

Ilustrație de ETTA ZUCKERMAN

Dragi copii,

Uniți cu un creion
roșu punctul din fața
fiecărui copil cu punc-
tul din dreptul obiectu-
lui de care are nevoie
și apoi colorați tot cu
roșu. Veți obține astfel
un simbol drag tutu-
rora.

FLORI PENTRU INTII IUNIE

Desen: R. DULDURESCU

Căminul nostru

Poezii de
NICOLAE STOIAN
Desen: P. MANU

În povești mereu se spune
Despre un palat-minune

Dar palatul din poveste
Chiar căminul nostru este.

Soarele din ceruri, iată,
După el se-ntoarce roată.

Strălucesc în geam cristale,
Ți se-aștern covoare-n cale.

Cîntecele lumii toate
Tot aici sînt adunate,

Iar livada ne trimite
Numai mere aurite.

Mă rog, totul astfel este
Ca-n palatul din poveste.

Feți-Frumoșii cine-s, cine?
— Fil de muncitori, ca mine!

Mașina căminului

Mașini multe ziua-ntreagă
Trec pe străzi și pe șosele,
Nouă însă ne e dragă
Numai una dintre ele.

Dimineța cine sună
Tu-tu-tu la toți în poartă?
E mașina noastră bună,
Care spre cămin ne poartă.

Iar șoferul, nenea Simi,
Mîndru e cîrmind volanul!
Și la stopuri nouă, primii,
Ne dă liber milițianul.

DESENĂM

de NICOLAE STOIAN

Eu mi-aleg fără-ndoială
Strada dragă mie.
În întreaga capitală,
Care om n-o știe!

Înainte de amiază
Clar programul cere:
Toți copiii desenează
Lucruri după vrere.

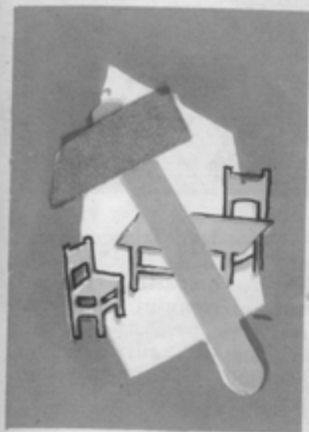
Ea sfârșește chiar în pragul
Unei mari uzine,
S-o privești — mai mare
dragul
E când, ziua vine.

Muncitorii — sumedenii —
Trec precum o apă,
Ca la strigătul sirenei
Lucrul să-l înceapă.

Dar desenul nu-i bun încă
Și spre a fi gata
Printre cei ce merg la muncă
Desenez pe tata.

Ce spun uneltele ?

de MIHAI STOIAN

— Cloc-cioc! rostește, în loc de bună dimineața, harnicul ciocan al tâmplarului. Ciocănesc de zor, ca să isprăvesc mai degrabă masa și scaunele pe care meșterul meu le facește astăzi.

— Hîrș-hîrș! rîde, sclipitor, secera. Omul și-a suflat mînele. Pornesc către celălalt hotar al ogorului. Nu mă țineți de vorbă. Hîrș-hîrș!

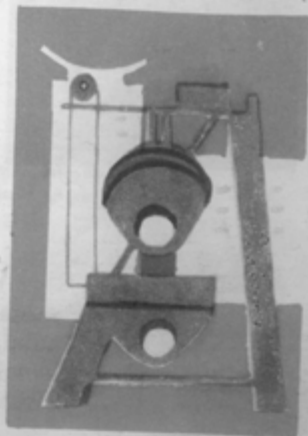

Tot timpul vorbesc uneltele! Și care dintre ele nu spune cîte ceva ?

— Du-du, du-du! răspunde, din adîncul pămîntului, picamerul minerului. Mă străduiesc să străpung perețele de cărbune. Mă opintesc: nu-i ușor lucru să pregătești cărbunele, hrana locomotivelor, a vapoarelor, a uzinelor... Și neostenit muncesc mereu: Du-du, du-du!

— Cronț-cronț! mestecă temeinic malaxorul. Cronțănesc pietrișul cu dinții mei de fier, ca să aibă zidarii din ce pregăti scheletul casei. Lucrez cu spor: Cronț-cronț!

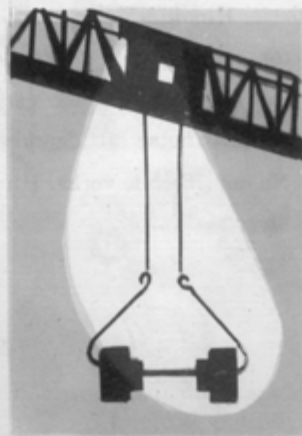

— Toc-toc! s-a deprins
să spună într-una toporul
pădurarului. Toc mereu!
Lemn de foc, lemn de con-
struit, lemn, lemn... Toc-
toc!

— Pic-pic! sfredelește
perforatorul zidul de piatră
al carierei. De piatra mea e
nevoie peste tot: și la teme-
lii, și la diguri, și la șosele...
Pic-pic!

— Zîr-zîr! face macaraua,
scuturîndu-și lanțurile. Deși
sînt îndopată cu fier vechi,
îl ridic ca pe un fulg. Azvîr!
încărcătura în cuptorul în-
cins. Ce mai oțel o să iasă
din cuptorul acesta! Straș-
nic! Zîr-zîr!

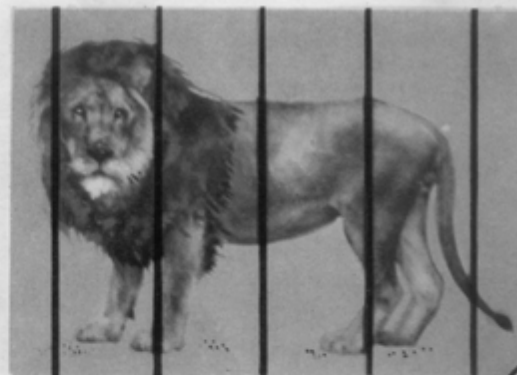
— Boc-boc! izbește tîrnă-
copul muncitorului de cale
ferată, pregătînd drumul
viitor al trenului. Poate pe-
aici veți călători și voi,
cei care mă auziți acum.
Deocamdată, fac un pas, spun
un: Boc-boc!

Vorbesc, vorbesc uneltele! Omul izbutește să adune toate aceste
spuse într-un singur cuvînt: **MUNCA!** În muncă răsună și spusele cioca-
nului, și ale picamerului... Cine știe să le asculte pătrunde mai ușor
tainele meseriilor, înțelege din vreme ce vorbesc uneltele care-l vor
însoți apoi în viață, în meseria pe care și-o va alege.

ARICI POGONICI ÎN VIZITĂ LA PARCUL ZOOLOGIC

Zilele acestea m-am gândit să vizitez parcul zoologic de la pădurea Băneasa, din marginea Bucureștiului. Acolo sînt tot felul de animale. Vă prezint și vouă cîteva.

Foto:
S. PICKER
Desene:
N. NOBILESCU

Într-o cușcă mare era un leu, care se plimba de colo-colo. Abia am putut să-l prind... în poză.

Ce ziceți de călușul acesta? E destul de bătrîn, dar nu e mai înalt decît un minz. N-am mai văzut un căluș ca el. Se numește poney și vine tocmai din Anglia. Bravo lui, dacă s-a gândit să vină la noi, la parcul zoologic!

Dar să mergem mai departe...

Iată un vultur. El
poate să zboare sus,
sus de tot, peste
crestele munților.

Știi cum se cheamă ani-
malul din dreapta? Nu
știi? Să vă spun eu: „La-
ma” se cheamă. E un ani-
mal blînd. I-am dus și eu
o roabă cu fîn.

Uite acum și un tigru. A
stat cuminte ca să-l pictez.
Se bucură că o să-l vedeți
și voi. Mi-a spus că vrea
și el să vă vadă și vă aș-
teaptă.

Dar nu m-am oprit nici aici.

Nu-i așa că acum
semăn și eu cu
acești cocori mo-
fați? Numai că nu
pot sta într-un
picioar.

Iată și ursul spălător. El se
spală înainte de masă. I-am
făcut și lui niște daruri. Ce
ziceți? E draguț din partea
mea, nu?

M-am oprit și la
ursul care trăiește
în pădurile
noastre. „Stai” –
mi-a zis el. „Mie
îmi place să fiu
fotografiat sus în
copac”. I-am fă-
cut pe plac.

În incheiere, aș vrea să vă spun
că acolo mai sînt încă multe alte
animale. V-aș invita și pe voi să
le vedeți! Sper să ne întîlnim cînd
veți veni în vizită. Pînă atunci,
la revedere!

ARICI POGONICI

POVESTE DE TOAMNĂ

de ION CALOVIA

rază călătorea peste întinderea ogoarelor. Venea de departe, din cerul albastru, să-și oglindească frumusețea în oceanul de aur al spicelor. Călătoria durase cale lungă, de mii de ani... Dar nerăbdarea o minase mereu înainte, ca pe un fulger subțire.

Cînd, sfîrșită de osteneală, ajunsese, cîmpiile i se înfățișară aproape goale. Doar otava mai tremura în bătaia vîntului rece.

— Unde să fie recolta? se întrebă raza. Nepricepînd că întîrziase, se întristă. De unde să știe că oamenii strînseseră rodul ogoarelor?

Încercătoare, raza porni mai departe. Trebuia să găsească recolta cu orice preț.

Cînd ajunsese în grădinile de legume ale gospodăriei colective se opri ademenită. Belșugul toamnei înălțase

acolo munți cenușii de cartofi, dealuri gemene de varză, cu străluciri de smarald, grămezi portocalii de morcovi... Oamenii adunau roșii și pătlăgele vi-nete sau ridicau din conopidă alți munți, albi ca zăpada.

Totul i se părea de necrezut, atât de mult se amestecau culorile ca într-o horă de curcubeie. Și călătorea își aminti deodată de soarele din geana căruia se desprinsese ușoară.

Dar recolta de cereale tot nu o în-tîlnise. Se furișă mai departe, nelineș-tită... Rămaseră în urmă livezile de pruni, de meri, de gutui — și, parcă presimțind ceva, într-o clipă se hotărî să întîrzie în viile întinse pe dealuri.

Dar și aici boabele rotunde de struguri străluceau ca diamantele

și rubinele, căci erau cu toatele coapte.

Văzînd că se înșelase, deznădejdea cuprinsese raza că nu va mai putea fi de folos nimănui pe pămînt.

O boare rece se stîrni iar ca din se-nin.

Frunzele se chirciră parcă, cerîndu-i să le ocrotească...

— A venit toamna! zise ea înfiorată.

Se așternu la drum și mai abătută. Nu mai știa încotro să apuce.

Dar trecînd de-a lungul șoselei auzi scîrțîit de care, clacsoane de mașini. Camioane cu steaguri roșii și care cu caji gătiți cu panglici roșii și tri-colore se duceau toate spre gospodăria colectivă. Pe laturi, oamenii chiuiau, înviorați de bucurie. Viorile și țam-balele răsunau vesele.

Fericită, raza se înfipse ca o săgeată de aur în griul carelor și, pentru că scînteia așa de puternic, oamenii ri-dicară ochii și-o zăriră.

Pe urmă raza coborî și lumineă fe-țele lor mulțumite.

Petrică și pîinea

de GABRIELA ROMAN

Mama a adus de la chioșc o piine. Petrică a înghițit cit ai zice hap coltucul pe care mama l-a rupt pentru el. „Tare e bună piinea. Se vede treaba că piinea crește într-un pom, ca merele, de e atît de gustoasă!” — gîndește Petrică.

Deodată auzi o voce. O firimitură de piine, căzută pe masă, în fața lui, îl întrebă: „Vrei să afli povestea mea?... Eu am fost un bob mic de griu. Ai văzut cum e griul? Ca o mîrgeluță gălbuie și lunguiată. Ei bine, într-o zi, țăranii colectivisti m-au scos din magazia în care dormeam și mi-au spus: «De-acum, la treabă, frățioare! Trebuie să crești și să ne dai piine!» Am plecat cu ei la cîmp, unde ogorul colectivei fusese arat de tractoare. M-au semănat pe arătură, adică mi-au făcut niște cuiburi calde în pămînt și mi-au spus: «Ai grijă, să nu răcești la iarnă! Să te acoperi bine cu zăpadă!»

Mai întîi, eu m-am grăbit să cresc. În pămînt era prea întuneric. Pe urmă a venit iarna și mi-a așternut deasupra o plapumă groasă de zăpadă. Primăvara, după ce neaua

s-a topit, am început iar să cresc. M-am făcut mare și, o dată cu zilele verii, am început să capăt culoare gălbui. «Iată aurul nostru!» — spuneau colectivității despre mine și despre fraților mei. Într-adevăr, parcă eram de aur. Am făcut spice mari și pline. Eu credeam că spicul meu o să-și piardă boabele pentru că, să știi, făcusem un spic mare de tot și plin cu boabe de grâu. «Nu te necăji — mi-au spus celelalte fire de grâu. Colectivității ne vor culege la timp!»

Așa a fost. Într-o zi au sosit oamenii cu mașini mari, numite secerătoare. Ne-au recoltat și ne-au dus din cîmp la mașina de treier, unde ni s-au luat numai boabele. Apoi o parte din boabe au plecat cu trenul spre oraș. Am apucat și eu printre boabele care plecau la oraș. Am ajuns la moara din orașul tău. Acolo, drept să-ți spun, m-am cam speriat. Morarii ne-au răsturnat din saci sub niște pietre mari, care ne-au zorbit, și au ales din noi numai ceea ce era alb și curat ca lumina. Aceasta a însemnat că ne-am prefăcut în făină. Ei, dar

să fii făină pur și simplu nu e de loc grozav. Te poate spulbera și-un vînticel. De aceea, m-am bucurat cînd am fost dusă la fabrica de pîine. «Ce făină minunată!» — au zis muncitorii de aici. «Să vezi ce pîine vom face din ea!» M-au frămîntat cu apă, cu drojdie și cu sare și, pe urmă, m-au pus într-un cuptor fierbinte. Cînd am ieșit de acolo eram pîine, abuream și-mi dădeam seama că sînt grozav de gustoasă. Așa am ajuns eu la chioșc, de unde mama ta m-a cumpărat. Ei, ia spune, mai crezi că pîinea crește în pom?»

— Nu mai cred. Acum știu că o fac țaranii muncitori, morarii și muncitorii de la fabrica de pîine, răspunde Petrică.

— Așa e. Și mai spune-mi, întrebă firimitura, a fost bună pîinea?

— A fost grozav de bună! Mi-a plăcut foarte mult și mulțumesc tuturor celor care au muncit ca să facă din bobul mic de grâu pîine gustoasă pentru copii.

Desen: P. MANU

PANA ALBASTRĂ

O pană albastră plutea prin văzduh ca și cum s-ar fi dat în leagăn. Și era atât de albastră încât îți se părea că prin ea se vede cerul.

— Oho, o pană de azur! strigă păunul. Tocmai voiam o pană albastră pe coadă.

— Ba e a mea! țipă cocoșul, bătându-și aripile.

— Ba a mea, miorlăi pisica. O să ademenesc păsărelele cu ea. Și care mai de care începu să sară, încercînd

să prindă pana. Dar ea se legăna mai departe în văzduh, scăpîndu-îe de sub cioc și de sub gheare.

Într-un tirziu se ivi și o rîndunică. Ea săgetă văzduhul și se opri lângă un mușetel.

— Mușetelule, întrebă rîndunica, nu știi pe undeva puțin puf să-mi căptușesc cuibul? Bate vîntul și puilor li-e frig.

— Puf, n-am văzut, răspunse mușetelul, dar, uite, zboară pe acolo o pană

albastră, pe care n-a putut s-o prindă nimeni.

În clipa aceea, pana începu să se lase ușor, ca un puf de pădăie, și se așeză pe floarea de mușetel.

— Rîndunico! spuse ea cu voce dulce, ia-mă și du-mă să-ți încălesc puișorii. Eu nu vreau să fiu poadoabă celor răi și îngîmfați.

— Mulțumesc, spuse rîndunica. Puișorii mei au să te iubească foarte mult.

Și, luînd pană în cioc, rîndunica zbură spre cuibul ei.

LELIA DUMITRIU

CHETA DE NUR

După ALEXEI TOLSTOI

Desene: EUG. TARU

După ce a trecut printr-o mulțime de pățanii, nevrind să învețe carte, Buratino a fost închis într-o magazie de către fetița cu părul albastru.

35. Găsind o gaură de șobolan, Buratino își luă tălpășița.

36. Conduc de liliac, Buratino se îndreaptă spre Țara Proștilor.

37. Dar în drum pe cine credeți că întâlni? Pe cei doi hoțomanii: vulpea Alisa și moșanul Bazilio!

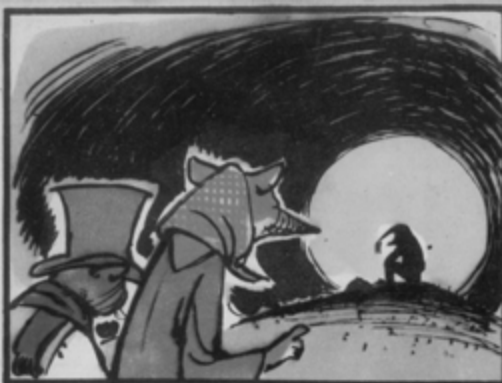
38. Tus-trei se îndreptară spre Țara Proștilor.

39. Aici, la îndemnul hoțomanilor, Buratino își îngropă cei cinci galbeni.

40. Apoi se așeză jos și așteaptă să crească copacul care, chipurile, făcea bani de aur.

41. Văzînd că Buratino nu se îndepărtează de locul cu pricina, cei doi hoțărîră să-l îndepărteze, reclamîndu-l la poliție că e un borfaș.

42. Și astfel dulăul-polițist îl arestă pe încrezătorul Buratino...

deservirea peste două luni
Costul

um, cei doi hoțomani puteau să-și împartă
prada.

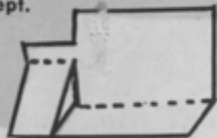

44. Văzînd că n-are nici acte, nici bani, cei de la poliție îl socotiră o haimană.

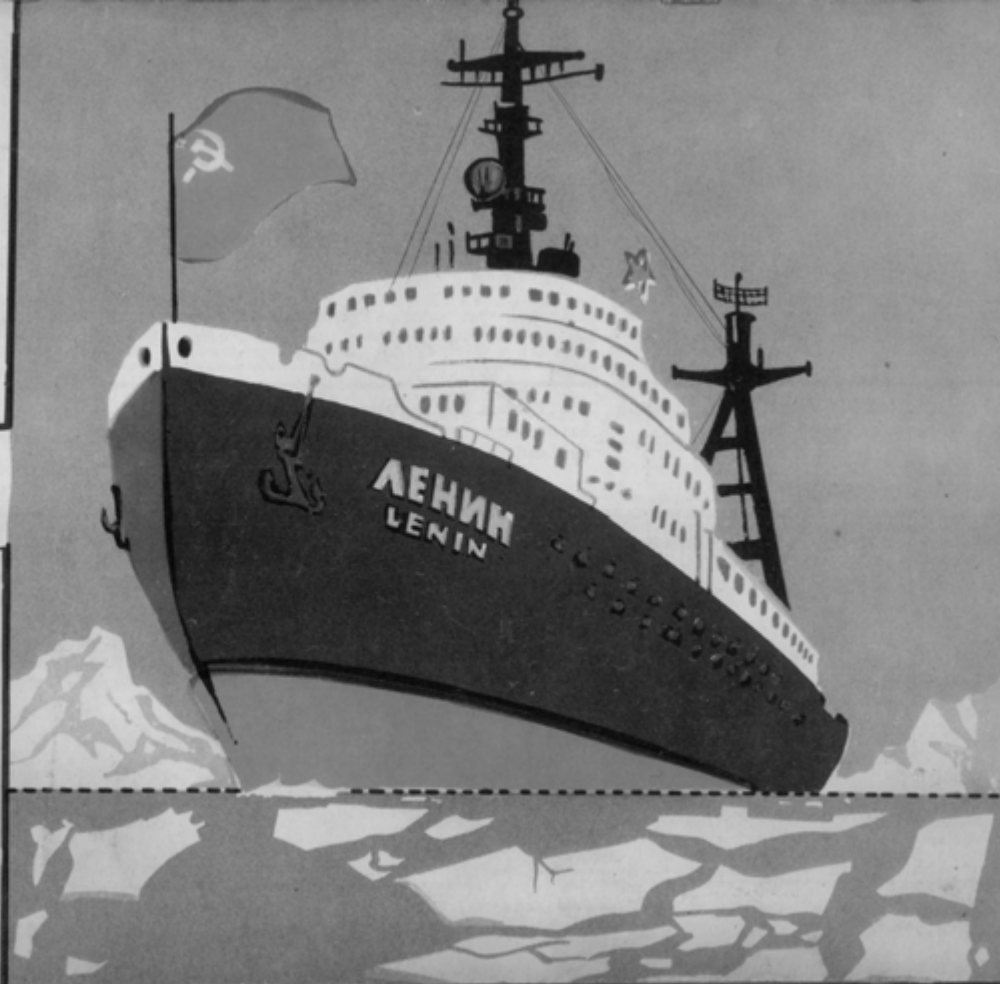

45. Ca să scape de el, hoțărîră să-l zvîrle într-o baltă adîncă și murdară.
(Va urma)

Decupați pagina pe linia groasă, apoi îndoiți pe linia punctată pentru ca să semene cu schema de mai jos. În felul acesta veți putea pune desenul pe masă drept.

Iată primul spărgător de gheață atomic „Lenin”, construit în Uniunea Sovietică. Acest vas sparge gheața mărilor și oceanelor, făcând drum pentru ca vapoarele să poată pluti.

„Artici Pogonici”, album pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar.
Adresa: București, Piața Științei nr. 1, telefon 17.60.10. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din scoli până în ziua de 23 a lunii, cu

ARICI POGONICI

Nr. 12 1960

ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA”

Tara noastră

Copii, voi știți că țara noastră
E țara celor ce muncesc,
E țara celor ce clădesc
Din munți pînă la marea-
albastră.

Îi spune Marea Neagră, dar
E vara, plină de lumină,
Cum toată țara este plină
De o lumină de cleștar.

Din munți pînă la marea-
albastră,
Cei mari tot pentru voi muncesc;
Palate, fabrici, holde cresc
Tot pentru voi în țara noastră.

Iar de la voi, cei mici de azi,
Așteaptă patria să vină
Tot bucurie și lumină,
Cum ride soarele prin brazi.

RADU BOUREANU

ÎN STEMA ȚĂRII

Falnic răsărit de soare
Luminează largi ogoare,
Sonda, brazii și, bogat,
Rodul spicelor, curat.
Minunate zări albastre
Văd în stema țării noastre.

Mindru sînt că îi sînt fiu
Patriei mele, și știu
Că în stemă sus, în stea,
Bate și inima mea.

C. MUNTEANU

CÎNTEC

*M-am suit în nuc, așa,
Căutînd cu ochii-n zare,
Dar n-am putut, țara mea,
Să te văd pînă-n hotare.*

*Și ești numai șantier,
Nici că le mai știi la număr.
Porți construcții noi pe umăr,
Și livezi, și stupi cu miere.*

*Porți uzini ce se ridică
Sus, mai sus decît un zmeu.
Nucul mi-a rămas adică
Mic de tot, precum văd eu.*

*Dar mă sui în tren la vară,
Cînd e calea minunată,
Și-am să te colind eu, toată,
Scumpă țară!*

VIOLETA ZAMFIRESCU

FRUMOASA ESTI, PATRIA MEA

Frumoasă ești, patria mea,
Construcții mari îți cresc spre
soare.

Chiar iarna-n viscole și nea,
Pari o grădină-nfloritoare.

Dar primăvara, vara-apoi,
Și toamna iar, cît de frumoase
Îți sînt construcțiile noi,
Crescînd sub cerul de mătase!

Patrie mîndră, primăvară,
Ziduri ca flori ți-nalți spre soare;
Tu ești acum, întîia oară,
Grădina clasei muncitoare.

ION ȚIRLEA

Desen: D. GREBU

VÎNTUL CARE ADUCE ZĂPADĂ

S-au pregătit o lună întreagă copacii să întâmpine iarna. Și-au lepădat frunza și au rămas așa, fără podoabă, negri și goi, cu ramurile ca arse de brumă.

Și cîmpiile cu ogoare semănate, pînă-n pieptarul de smarald al munților cu brazi și molizi, de-o vreme, au încremenit parcă.

S-a stîrnit și vîntul de miazănoapte... Le cutreieră nepotolit, sunind din goarna lui groasă. A trecut peste păduri și livezi, năuc, aducînd nori fumurii, ca să întunece pămîntul. Dacă norii i se împotrivesc, atunci vîntul se încaieră ursuz cu ciulinii și scaieții de pe cîmpuri.

Iată-l: și-a încilcit barba de gheață în buruienile țepoase și trage minios, smucește, se opintește și le ia cu el de-a rostogolul, către marginea zării.

Cînd a ajuns la grădinița de copii, s-a uitat viclean, de dincolo de îngrăditura de nuiele, la tufănicile și gherghinele ruginite din ronduri. S-a încruntat, uimit de îndrăzneala florilor care îl priveau cu nepăsare, și le-a amenințat cu degetul, apoi și-a luat seama, că nu vrea să strice munca copiilor.

— Mai bine le-aș împodobi grădinița! își zice înduioșat unchiașul.

Copiii l-au simțit furișîndu-li-se pe sub pulpana hainei și, ca de o presimțire senină, a bucurie, și-au ridicat privirile în tăria cenușie a norilor.

Pe Tudor chiar l-a lovit în frunte aripa de mătase a unui fluture de zăpadă. Și Danei i-a căzut în palma întinsă un fulg ca o petală de floare albă. Ce păcat că s-a stins repede, prefăcîndu-se într-un mărgăritar limpede de rouă!

— Vine iarna! au strigat copiii.

Și vîntul și-a văzut înainte de treabă. A întins ștergere pufoase și broboade de zăpadă scinteietoare și a îmbrăcat gardurile într-o horbotă albă. A înghețat și apa, făcînd-o lunecușuri ca de oglindă.

Copiii erau fericiți, totul era, în jur, foarte frumos. Nici nu-și mai recunoșteau grădina. S-au jucat o vreme prin zăpadă, dar, după ce au obosit, și-au adus aminte de florile lor și-au alergat într-acolo.

Din gherghinele și tufănicile grădiniței rămăseseră doar lujere, ca niște nuiele. Vîntul le îngropase sub nămeți. Mai erau afară doar virfurile.

— Vai ce hain! au zis supărați copiii.

Dar vîntul de miazănoapte i-a auzit și a hotărît să-și îndrepte greșeala. Și-a ascuțit tibișirul lui de gheață și, cînd copiii au plecat acasă, s-a apucat să deseneze pe sticla ferestrelor de la grădiniță tufănici și gherghine, ca să se bucure copiii a doua zi.

ION CALOVIA

(*Ne aflăm în odaia unui copil. Se vede de la o poartă și chiar mai de aproape, de la ușă, că pe aici domnește dezordinea. Un ciorap a poposit peste călămară, o bască stă agățată de unul din brațele lămpii, ca un glob roșu. Într-un colț, pomulețul de iarnă — un brăduț împodobit cu toate cele de cuviință. Vasilică, stăpînul acestei camere, ridică perdeaua de la fereastră și privește satisfăcut în curte.*)

VASILICĂ: Așa. O să vadă precis drumul. Nu are nevoie de busolă. Vede luminile de la brad și vine întins-încoace. (*Bătăi în ușă.*) Să ti venit? Desigur. El e! (*Începe să cînte.*)

Moș Gerilă, Moș Gerilă,
Noi în cale ți-am ieșit...
(*Intră Mihaela, o fetiță cu două coade ca de șoricel.*)

MIHAELA (*pufnind în ris*):
Ce mai Moș Gerilă sînt și eu! Trebuia să-l chem pe bunicu. Și apoi, te cam grăbești. Nici n-au apărut primele stele pe cer, și tu începî cu cîntecul.

VASILICĂ: Ce te privește pe tine?

MIHAELA: Ce tare o să se obosească bietul Moș Gerilă aici la tine... Aici e mai greu de mers ca în pădure... Dă la o parte tuișurile astea... (*Pune pantofii sub pat.*) O să se împiedice săracul și de covor... (*Așază covorul.*) Așa...

VASILICĂ: Ce mai vrei? Destul mă cicălești ziua. Ia dă-mi pace!

MIHAELA: Degeaba te superi. Eu voiam să-ți spun ceva care te interesează. Moș Gerilă, înainte de a împărți darurile din sac, face apelul.

VASILICĂ: Ce apel?

MIHAELA: Apelul, ca la grădiniță. Strigă pe rînd — calul, iepurașul, automobilul, cartea cu povești.

VASILICĂ (*alarmat*): Și ele?

MIHAELA: Ele vin pe rînd și spun cum se simt.

VASILICĂ: Spun... totul?

MIHAELA: Totul. Și numai adevărul. (*Mihaela pleacă. Vasilică începe să cotrobăiască prin toate ungherile.*)

APELUL LUI MOȘ GERILĂ

Scenetă cu doi copii
și mai multe jucării!

de AL. POPOVICI

VASILICĂ: Căluțul Roibu... lipsă un picior și jumătate coadă... Ursulețul Fram... lipsesc o ureche, un ochi de sticlă și coada... nu, asta cred că-i lipsea și înainte... Un automobil... n-are cheie... n-are o roată... nu mai are are... ulf, ce cald s-a făcut!... Ce obositoare treabă. Unde să le bag?... Aha... Ce bună e lada asta! Are și capac... Poftim să mai iasă dumealor acuma la apel!

(Afară inserarea crește ușor.)

VASILICĂ: Ulf, ce-am obosit. Să mă așez puțin pe pat... *(Se întinde pe pat. Visează. Se aude un ciocănit în ușă și apoi, ușurel, cu pași de vală, intră Moș Gerilă, așa cum îl știm cu toții.)*

MOȘ GERILĂ: Bună seara!

VASILICĂ *(cîntă)*: Moș Gerilă, Moș Gerilă,
Noi în cale ți-am ieșit...

MOȘ GERILĂ: Nu prea te-ai grăbit să-mi ieși în cale... Tu ești Vasilică? Da, știu... Înainte de a-ți dărui ce ți se cuvine, vreau să văd cum te-ai împăcat cu prietenii tăi cei mai buni de anul ăsta...

VASILICĂ: Aoleu, apelul...

MOȘ GERILĂ *(scoate un catalog mare)*: ...Calul Roibu...

VASILICĂ: Absent! E plecat... e... *(Capacul de la ladă se ridică însă încet, și căluțul își face loc schiopătînd, ca vai de el.)*

MOȘ GERILĂ: Ce-i cu tine? Ce-i halul ăsta în care arăți?

CALUL *(nechezînd trist)*: ... M-a „operat“ Vasilică... A vrut să vadă cum merg în trei picioare...

MOȘ GERILĂ: Mda... mda... Treci aici... Să vedem mai departe... Fram!

FRAM *(iese mormăind din ladă)*: ... Bine-ai venit, Moș Gerilă... Sînt tare supărat. Parcă fac tot timpul cuiva semne cu un ochi... Și nici nu mai aud așa de bine, deși sînt tînăr... Ce vrei? Iără o ureche!...

MOȘ GERILĂ: Dar aici e un adevărat spital!

VASILICĂ: Să vedeți... Au fost accidente... Automobilul... automobilul s-a ciocnit în...

AUTOMOBILUL *(a ieșit din ladă)*: ... Mi-a dat drumul de la etajul III. A spus că sînt un avion, dar mie mi-a sărit pe loc o roată.

MOȘ GERILĂ: Nemaipomenit!... Vasilică, pentru toate acestea, vei lua o pedeapsă cumplită. Te voi prefăce într-un Vasilache de pîslă, ce va fi dăruiat unui copil rău, care îi va tăia nasul cu briceagul, îi va rupe degetele...

VASILICĂ: Nu... nu vreau!...

MOȘ GERILĂ: Hocus... pocus... *(A făcut semn cu toiagul și iată-l în hainele lui Vasilache. Moș Gerilă pleacă.)*

VASILICĂ: Iată-mă și Vasilache... Și am să încap pe mîna unui copil, care... aoleu... Calule, căluțule, du-mă în galop, departe!

CALUL: În trei picioare!?!...

VASILICĂ: Să încerc să te repar... Știu că unul din picioare e sub birou... Dar nu mai am timp... Automobilule!

AUTOMOBILUL: Roata mea... roata mea!...

VASILICĂ: E pe terasă.
Ursule, ia-mă în cîrcă și du-mă în împărăția ta de gheață.

URSUL: Numai cu un ochi, nu văd drumul.

VASILICĂ: Sînt pierdut... Voi, prietenii mei, duceți-mă departe de copilul cel rău!

(Animalele dansează într-o joacă fantastică... Se aud ciocănituri în ușă...)

VASILICĂ: Nu vreau... O să-mi scoată ochii, o să-mi taie nasul...

(A intrat Mihaela... Vasilică stă pe pat, cu fața în mîini.)

MIHAELA *(il scutură)*: Trezește-te! Ce visezi? Eu sînt, Mihaela!

VASILICĂ: Și calul, ursul, toți ceilalți...

MIHAELA: În ladă!

VASILICĂ: Mihaela, repede!... Un ciocan, clei, ață și ac — aici mă ajuți tu...

MIHAELA: Te ajut!
Numai spune-mi și mie ce s-a întîmplat! Ce-i în seara asta?

VASILICĂ *(serios, în timp ce scoate jucăriile din ladă)*:... Ce să fie? Apelul lui Moș Gerilă!

— C O R T I N A —

Ce mai om de zăpadă a răsărit peste zi în curtea blocurilor noi!

Primul care, de uimire, a luncat de pe acoperiș, fără să pătească ceva, a fost motanul portarului de la blocul cu numărul 1. Apoi, vrăbiuța n-a cutezat să poposească, după obicei, pe nasul ascuțit al omului de zăpadă sau măcar pe umăr. A zburat întins drept la cuibul de sub streșina blocului cu numărul 2. În sfârșit, luna s-a ivit parcă din podul blocului cu numărul 3 și a început să clipească uimită. Atunci, am ieșit și eu din blocul cu numărul 4, unde m-am mutat de curînd, și am dat, mai întii, peste motan.

— Miau... Miau... Ce-mi văd ochii!

— Dar ce e, ce te miră atît de mult? l-am întrebat, nedumerit.

Motanul a întins laba, arătîndu-mi omul de zăpadă.

M-am răsucit către omul de zăpadă. Era, într-adevăr, ciudat.

— Cip... ci, privește mai cu luare-aminte, s-a băgat în vorbă și vrăbiuța.

M-am îndreptat spre mijlocul curții. Luna, binevoitoare, și-a sporit lumina, scaldîndu-ne deopotrivă în argint pe mine și pe omul de zăpadă. Toți așteptau, cu sufletul la gură, să vadă ce-o să se întîmple. Iar eu, după ce i-am dat roată noului locatar al curții, m-am pornit pe ris.

— Liniștiți-vă, prieteni, omul nostru de zăpadă nu-i chiar ceva așa de neobișnuit!

— Atunci de ce n-are în creștet măcar o oală, fie și cu fundul spart?!

Motanul era cel care-a vorbit. Se ghicea că fiind mai vîrstnic a apucat la viața lui destui oameni de zăpadă și știe bine cum se cuvine să arate aceștia.

POVE

dintr-o i

de MIHAI

ESTE

noaptea nouă

TOIAN

Am încercat, pe îndelete, să limpezesc faptele:

— Copiii n-au așezat nici o oală pe creștetul omului de zăpadă. Ce s-au gândit? „Noi vom face un om de zăpadă deosebit“... Și i-au potrivit pe cap o glugă străvezie, ca pentru ploaie, dintr-o pungă de material plastic, luată peșemne de la vreun pachet cu cărți, ori de la vreo cutie de lapte praf... Și într-adevăr, cu gluga aceasta, omului de zăpadă îi stă grozav de bine.

Motanul, cît era el de trăit și de multe-știutor, și-a lăsat coada în jos și a tăcut încurcat.

— Și nasul? Ce nas mai e și ăsta lung cît toate zilele? a îndrăznit tîrziu și păsărica.

— E lung, asta-i adevărat, dar ce poate fi de mirare în asta? Am fost chiar eu la școala copiilor. Acolo-i crescut morcovul cît un

nas de uriaș, pe lotul micilor naturaliști.

Luna parc-ar fi vrut și ea să-și dea cu părerea; n-a putut din pricina depărtării. Așa încît motanul și-a dat iar la iveală coada:

— Spune ce vrei să spui, dar ca nici doi ochi de cărbune să nu aibă, unde s-a mai pomenit?

— Păi n-ai fost prin case, tuciu-riule? Avem calorifere. De unde cărbune?

În curte s-a așternut liniștea. Am dat „noapte bună“ motanului de la blocul cu numărul 1, vrăbiuței de sub streășina blocului cu numărul 2, lunii de deasupra blocului cu numărul 3 și am pășit pragul blocului meu, cu numărul 4, unde locuiesc de curînd. Nu l-am uitat nici pe omul de zăpadă. El, drept răspuns, parcă mi-a zîmbit pe furiș, mulțumit. Era mulțumit, ca și mine.

PRIMA NEA

Poezii de JIŘI SVOBODA
Traducere: HORIA ARAMĂ

Despuiati sînt perii
în livadă,
nu flori albe
par a scutura.
Nu-s nici fluturi,
nea a prins să cadă, —
cade moale,
cade prima nea.

Sub fereastră e un măr,
puiete.

În curînd
va împlini doi ani.
Scutură din ramuri,
parcă-s plete.
Crede că-nflorește —
și-i troian...

Măru-i bucuros,
și eu mă bucur:
derdelușul meu
îngheață tun!...
Neaua pune
pe la streșini ciucuri.
Toamnă tristă,
îți urăm drum bun!

Nea, acoperă-ne
cîmp și vale,
nu lăsa
să degere nimic.
Va fi cald
sub păturile tale,
unde-n orice boabă
doarme-un spic.

Las' să doarmă
piinea sub pocladă.
Măr goluț,
să nu răcești cumva!
Cadă,
cadă
valuri de zăpadă —
fără ele tare trist era!

Desene
MAGDA ARDELEANU

TOTUL E ALB

Sînt albe pădurile, merii-s în alb,
sînt albe și luncile mele.

Vezi, totul e alb.

Doar spre satul cudalb
vin urme, șirag de mărgele.

Tot ninge și ninge. Șiragul s-a rupt.

Mărgelele nade sînt oare?

Alerg să le caut,

cu neaua mă lupt, —
și iată-le, sus, pe cărare!

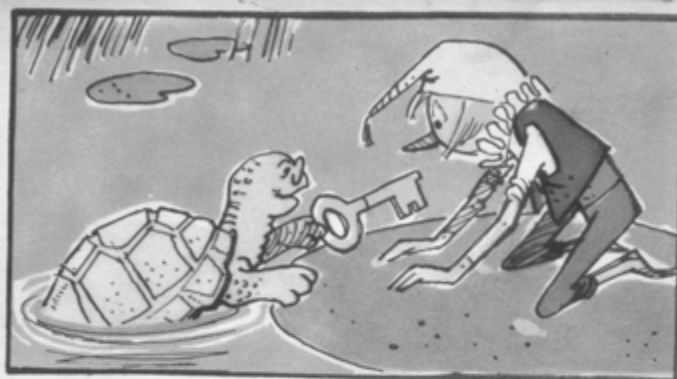
CHEIA DE NUR

După ALEXEI TOLSTOI
Ilustrații: EUGEN TARU

După o multime de pățanii în țara Proștilor, lui Buratino i se furară galbenii, dar tot, el fu arestat și zvirlit într-un iaz de către niște polițiști.

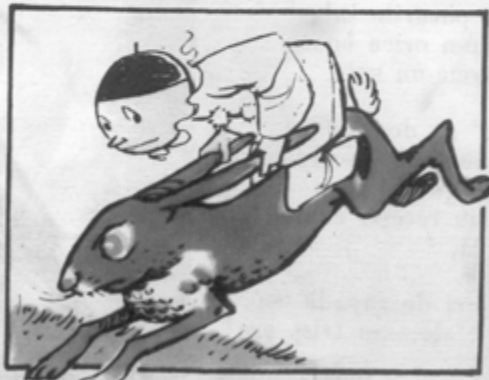
45. Cu multă greutate se salvă Buratino pe o frunză de nufăr.

47. Făcându-i-se milă de el, bătrîna broască festoasă Tortilla îi dăruie o cheie de aur, pe care de mult o scăpase în iaz Carabas-Barabas.

49. Buratino ieși din iaz cu speranța că va descoperi odată ușa îndărătul căreia, cum spusese Tortilla, avea să-i suridă norocul.

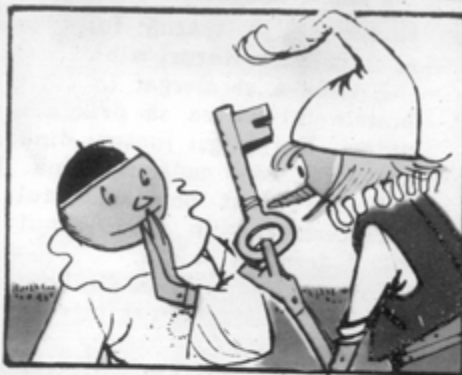
49. Pe drum, cine credeți că venea? Pierrot, prietenul lui, care gonea pe un iepure.

50. Pierrot îi povestește că era urmărit de Carabas-Barabas și Duremar, vînzătorul de lipitori...

51. ... pentru că el îi surprinsese vorbind despre taina cheii de aur.

52. Spre mirarea lui Pierrot, Buratino îi arată chiar cheia de aur...

53. Amândoi hotărîră să pornească spre fetița cu părul albastru.

54. Fetița și cîinele ei, Artemon, îi primiră pe cei doi cu multă bucurie.

55. Afîind că sînt urmăriți de către Carabas-Barabas, tîspatru fugiră de acasă.

56. Dar Carabas-Barabas îi zări în timp ce se îndreptau spre pădure.

fulgul DE ZĂPADĂ

de GABRIELA ROMAN

Într-o bună dimineată, când s-a trezit și s-a uitat pe fereastră, Petrică a văzut o minune: totul, curtea, grădina, era de un alb strălucitor. Iar de sus, din cer, con-

tinuau să se cearnă fulgi mari, aidoma unor fluturi albi.

Petrică a și alergat în curte cu brațele întinse ca să prindă fulgii pufoși. Dar fulgii jucăuși dinadins nu voiau să-i cadă în mână. Un fulg i-a căzut pe nas, altul pe sprinceană și, în sfârșit, unul i-a căzut drept în palmă.

Într-o clipă, steluța strălucitoare s-a topit, prefăcându-se într-o picătură de apă.

Tare s-a mirat Petrică, mai ales când această picătură a început să-i vorbească.

— Dragă Petrică, i s-a adresat ea, văd că ești mirat că sînt ba fulg de zăpadă, ba picătură de apă. Vrei să afli povestea mea?

— Sigur că vreau, măi Picătură, tu doar știi ce mult îmi plac poveștile, i-a răspuns băiețelul.

— M-am născut într-o pădure bătrînă, tare bătrînă, începu bobul. Eram un pîrăiaș mic, cu apă limpede și bună. Adeseori veneau căprioare și veverițe să guste din apa mea bună. Apoi ne-am adunat mai multe pîrăiașe și am format un rîu cu apă multă. Ce călătorie frumoasă

ut. Am trecut prin pajiști
arbă înaltă și cu multe flori.
Mai târziu ne-am dat mîna mai
multe riuri, și așa ne-am vărsat
în mare.

Eu nu știu, dragă Petrică, dacă
tu ai fost la mare. Ea este întinsă
cît vezi cu ochii și are culoarea
albastră ca și cerul. Valurile în care
se zbenguie copiii vara par niște
dantele albe. Iar nisipul de pe
plajă pare de auriu sub strălucirea
soarelui.

Într-o zi, cînd soarele ardea tare
de tot, mii de picături de apă

ne-am prefăcut în aburi, cum sînt
acea care se ridică din oala cu apă
cînd o pune mama la foc.

Noi, aburii aceștia, ne-am înălțat
sus, sus și am devenit nori. Ce
de forme ciudate și chiar caraghioase
aveau norii noștri. Ție nu ți s-a
întîmplat ca privind norii să ți se
pară că seamănă ba cu o floare, ba
cu un balaur, ba cu un om?

Vîntul adeseori împingea norii,
și astfel am făcut lungi și foarte
plăcute călătorii pe deasupra pămîntului. Dar într-o zi a venit iarna,

adică s-a făcut frig, frig, și noi
picăturile de apă din nori, ne-am
transformat în fulgi de zăpadă.

Și, Petrică dragă, cît mă vezi tu
de mică, sînt mîndră că împreună
cu celelalte prietene ale mele, miile
de picături de apă, sîntem de folos
omului și ca fulgi de zăpadă. Da
despre asta îți voi povesti altă dată.

Și minune: cînd Petrică se uită
mai bine în palmă, picătura dis-
păruse! Probabil sub formă de abur
călătorea din nou spre cer.

Pentru pomul de IARNĂ

Dragi copii,

„Arici Pogonici” vă prezintă câteva modele de podoaabe pentru pomul de iarnă pe care le puteți confectiona din hirtie, carton, plută ș. a.

„Arici Pogonici”, album pentru cei mici, editat de revista „Lumiņa”, apara-
Adresa: București, Piața Șeftei nr. 1, telefon 17.60.10. Abonamentele se fac la
poștă, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli până în ziua de 23 a
deservirea peste două luni.

Costul abonamentelor: pe 3 luni — 4,50 lei; pe 6 luni — 9 lei.

Lei 1,50

Biblioteca Centrală Regională
IISOARA

ARICI POGONICI

Nr. 11 ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA” 1960

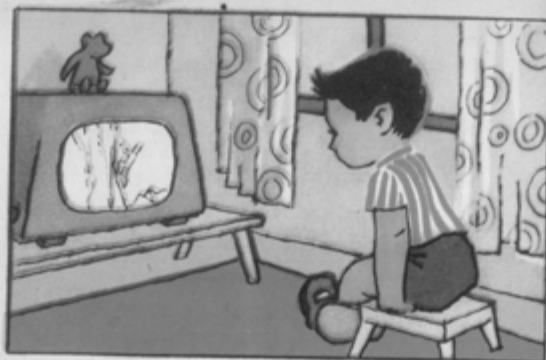
CE FRUMOASĂ EȘTI

Ce frumoasă ești tu, Pace...
grîul crește
și se coace,
rîd în poalele grădinii
zarzărele și ciorchinii,
pe-nfrățitele ogoare
ies tractoarele
să are,
iar în freamăt de uzină,
numai cînteț și lumină.

Ce măreață ești tu, Pace...
Iată, steagul își desface
mîndra-i aripă de foc
sus, mai sus, pe noul bloc...

Știu: m-așteaptă la fereastră
zarea largă și albastră...

VALERIA BOICULESI

1. — Eh, spune Gigel. Ce bine e să fii alpinist...

2. ...La urma urmei, de ce n-ai pleca și eu la munte? se întreabă eroul nostru.

3. Turistului îi stă bine cu drumul chiar și pe ploaie!

4. După câțiva pași însă, Gigel constată că ploaia nu-i prieste oricărui turist și...

5. ...iață-l din nou acasă. Vai, oftează el, ce frumos e să fii explorator...

PENTRU NOI

Orașe noi în toată țara cresc,
Cu fabrici mari, cu blocuri și uzine,
Unde părinții zi de zi muncesc
Cu grijă pentru mine, pentru tine.

Pe râuri mari, cu apele zglobii,
Hidrocentrale cresc s-avem lumină!
Cărți cu povești, bomboane, jucării
Ne-așteaptă zîmbitoare în vitrină.

Acestea toate cine ni le-a dat
Și ne-a făcut viața mai frumoasă?
Ei, comuniștii care au luptat
S-aducă fericirea-n orice casă!

RUSALIN MUREȘANU

TATA E FRUNTAȘ

Sus pe schelă e un steag.
Poți să-l vezi din depărtare.
Parcă-ar fi vapor pe mare,
Cu mătase la catarg.

Iată-l, fluturînd mereu,
Peste zidul uriaș.
Iar sub steagul de frunțas
Construiește tatăl meu.

M. CĂLIN

Desen: N. POPESCU

AMINOL E COPII

de M. CĂLIN

tiu un oraș cu mici căsuțe,
u fel de fel de jucării,
u toboganuri, cu bărcuțe
i avioane argintii...

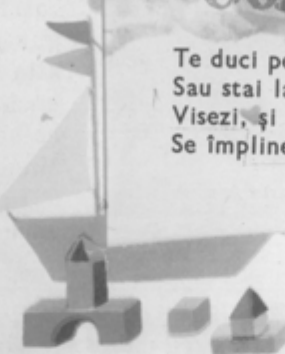
Cu balonașe și trompete,
Trăsuri și cai cu zurgălăi,
Cu duruit de trotinete
Pe trotuare și alei.

est oraș — și tu îl știi:
plin de glasuri argintii,
cîntece și veselie, —
hiar căminul de copii.

COPILĂRIE

Te duci pe malul mării vara
Sau stai la munte printre brazi,
Visezi, și visurile tale
Se împlinesc cu toate azi.

Partidul nostru se cuțe,
Cîinci băieți și cîinci fete
Stau la soare în grădină.
Raze calde le anină
În păr și pe obrăjori
Licurici strălucitori.

— Azi, cu toți vom număra
Pin' la zece — uite-așa:
Bilele numărătoare
Sînt cireșe roșioare.
Hai, începem număratu'
Unu-doi și trei și patru...
Numai Mihăiță tace.

— Mihăiță, cum se face
că din bile n-ai nici una?
Băiețelul tace într-una.
— Haide, Mihăiță, spune!...
— Le-am mîncat — sînt foarte bune!

SANDA MANOS

desen: CLELIA OTTONE

Desen: COCA CRĂTOIU

Stoarea

vorbind, lui Ștefănel nu-i venea să-și creadă urechilor.

Se uită iscoditor în hală. Toate uneltele, încremenite parcă și ele, ascultau ce spune strungul.

Ciudat însă, vorbele strungului se auzeau de afară, nu din hală, cum se aștepta Ștefănel.

Totuși vorbele acestea erau, de bună-seamă, ale unui strung. În sunetul lor era ceva metalic, deosebit de vocea omenească...

Și Ștefănel se duse repede pe oameni să-l caute pe tatăl său. A ajuns lângă carul alegoric, se opri. Pinza în care era îmbrăcat strungul uriaș s-a mișcat într-o parte, se ridică și, ca de după o cortină, apăru unchiul Ștefan, strungar fruntaș, în haine de sărbătoare și cu Medalia Muncii pe piept.

— Merg megafonul..., spuse scârțâind unchiul Ștefan.

I L A Z O C A R I C I P O G O N

Versuri: IOANA ZAMFIR

Desene: R. DULDURESCU

COPILĂRIE FERICITĂ

Te duci pe malul mării vara
Sau stai la munte printre brazi,
Visezi, și visurile tale
Se împlinesc cu toate azi.

Ca în poveste, după joacă,
Se-așterne masa-n fața ta,
Copilăria ta-i ferită
De orice grijă, draga mea.

S-AU UNIT OGOARELE

Pe pământul țării noastre
S-au unit ogoarele
Și sub zărilor albastre
Duduie tractoarele.

Și combinele brăzdează
Cîmpurile-n lung și-n lat.
Tot pământul țării noastre
Este colectivizat.

Mîine mările de spice
Se vor face aurii,
Și va fi mai multă pîine,
Și mai mult belșug va fi.

Partidul nostru se gîndește
Și la cei mari, și la cei mici
Și vrea să-i fie toți copii
Frumoși și teferi și voinici.

AJUN de Sărbătoare

de NINA STĂNCULESCU

De câteva zile, cei mai mici dintre copiii de pe strada plină de blocuri noi din cartierul muncitoresc, nu departe de uzină, tot pun ceva la cale. Dar ce anume, asta n-a aflat nimeni.

Pădurea din marginea oraşului şi-a lepădat de mult cojocul alb de zăpadă. Pe ramuri s-au desfăcut mugurii să primească soarele şi vântul cald de primăvară.

Miine e Întii Mai!

Şi printre trunchiuri, o dată cu soarele de dimineaţă, copii cu căciuliţe colorate se tot pleacă şi culeg flori de-abia răsărite: ghiocel, vioarele, brînduşe.

Alături de ei, o pionieră cu cravata roşie. „Copii, ce-aveţi de gînd?” — ar fi putut întreba cineva, văzîndu-i.

Ei rid, şi ochii le sticlesc ca la nişte motănele. Ți-ai găsit să-ţi răspundă!

Spre prînz, grăbesc cu toţii pe stradă, cîntînd. Obrajii le sînt îmbujoraţi şi au braţele pline de flori. Oamenii care trec pe lângă mănunchiul de copii şi flori îşi întorc capetele.

— Încotro, copii?

Dar ei cîntă mereu, ţinînd în pumnii strînşi florile abia culese. Pioniera cîntă în

rînd cu ei. Şi-i atîta soare în ziua asta ca niciodată!

Nu merg departe. Se opresc în poarta uzinei la care lucrează părinţii lor.

Dintr-o cabină le iese înainte un portar mustăcios, cu ochi sfredelitori:

— Ce e cu voi aici?

Îngrămădiţi lângă poartă, copiii îl privesc cu respect şi cu o umbră de teamă în acelaşi timp. Pioniera iese dintre ei, se apropie şi şopteşte ceva portarului. Acesta dă din cap în semn că a înţeles şi-i lasă să treacă.

Tocmai sună sirena de încetare a lucrului.

Pe aleea largă ce duce din atelierele mari către poartă vin grupuri, grupuri de muncitori.

Copiii aleargă spre ei cu braţele pline de flori.

Muncitorii se opresc miraţi, neînţelegînd dintru început ce se întîmplă. Apoi se pleacă să-i primească şi-i ridică de la pămînt cu braţele lor vînjoase. Şi copiii li se agaţă de gît.

Iar portarul, în faţa cabinei lui, stă şi se uită, infoindu-şi mustăţile în zîmbet:

— Iacă, se vede că încă de astăzi a început sărbătoarea zilei de Întii Mai!

GHICITORIILE DE PRIMĂVARĂ

?

Cine e atât de mică
Că o duce și-o furnică?
Spune-mi, din a cui găoace
Iese-un fir ce se preface
În voinicul pal de grâu,
Care-ți trece-n sus de briu?

(Sămînța)

de ȘTEFAN FĂTULESCU

?

Mic cît moțul de la bască,
Cîte-un pic mereu se cascade,
Pînă cînd — mare mirare —
Va ieși afară-o floare.
Scamatorii de la circ
Sînt pe lîngă el nimic!

(Mugurul)

?

Cine e penița lată
Semănînd cu o lopată?
Ca găina, așa scurmă,
Șanțuri lungi lăsînd în urmă.

(Fierul plugului)

?

Acest cal pe unde paște
Hatul nu se mai cunoaște.
Oamenii cu el își scoase
Sărăcia de prin case.

(Tractorul)

?

Din acest butoi pe roate,
Care cîmpul îl străbate;
Firmături de aur curg
De cu zori pînă-n amurg.

(Semănătoarea)

de MIRCEA SINTIMBREANU
Desene: MAGDA ARDELEANU

- Se joacă în solariile cu nisip.
- Ce e acela nisip?
- Un fel de zăpadă aurie.
- Aha, înțeleg: aruncă cu zăpada acela aurie unii într-alții și-o vîră după gulerul paltoanelor, nu-i așa?
- Nici nu mai poartă paltoane.
- Cum așa? Cu atîta zăpadă de jur împrejur? Roșie, galbenă, trandafirie, aurie...

Norul nu-l mai auzea. Fumega din ce în ce mai depărtat... Omul de zăpadă nu mai înțelegea nimic și, pentru a lămuri cum stau lucrurile, se hotărî să plece cu prima ocazie înapoi. Ardea de nerăbdare să vadă cu ochii lui zăpezile acelea colorate și mai ales niște copii care nu se jucau cu asemenea zăpezi.

— Așa ceva merită să fie văzut, își zicea într-una. Așteptă, așadar, un vînt mai zdravăn și, cînd acesta trecu șuierînd pe lîngă el, Omul de zăpadă i se cățărdă în spinare.

Ajunse nu peste mult deasupra locurilor știute și de la prima ochire își dădu seama că norul bucălat nu mințise. Tot cartierul era parcă îmbrăcat în fel de fel de zăpezi: roșii, galbene, trandafirii. Copiii alergau de ici-colo, dar nu se atingeau de ele.

— Foarte bine fac, se bucură Omul de zăpadă. Sînt atît de delicate... Dacă li-e dor de o bătaie cu bulgări, iată, cobor eu în mijlocul lor.

Rugă vîntul să-l lase în jos, și acesta îl risipi ca pe un pumn de mărgele și scame peste oraș.

— Zăpadă! Zăpadă! strigau copiii alergînd să prindă pe obraji ultimii fulgi de nea din acel an.

...Și nici unul dintre ei nu bănuia că era ultima lor joacă din acel an cu Omul lor de zăpadă.

Numai cei care știau citi ar fi putut-o bănuia. Deoarece atunci cînd, pe la prînz, se topi toată zăpada, pe gardul de lîngă grădiniță, din toate cuvintele scrise la plecare, cu cărbunele, de Omul de zăpadă mai rămăsese doar unul: Adio...

TATĂL MEU E MUNCITOR

Multe meșteșuguri știe,
Multe visuri are-n gînd.
Și de-ar fi unelte-o mie,
El le mînuie pe rînd.

Roți cu spițe lucitoare,
Tesle, menghină, rindea,
Cuie, dălți, un clește mare
Și o nicovală grea.

Hîrjiile cu ferăstraie,
Strînge șaibe mari și mici,
Scînduri lungi, de-o palmă taie,
Nituri cît niște furnici.

Cînd merg la gospodărie,
Lîngă tata îmi fac loc.
Tot aud în fierărie
Hîrșt, hîrșt, hîrșt și poc,
poc; poc!

Tatăl meu e meșter mare
Și la toate are spor.
Fiindcă, dragii mei prieteni
Tatăl meu e muncitor.

NICOLAE NASTA

CARTIERUL NOSTRU

Multe cartiere
Bucureștiul are
cu clădiri frumoase
și grădini de soare.
Mai presus de toate
însă eu iubesc
cartierul nostru,
nou, muncitoresc,
cu clădiri semețe,
pomi de floare plini
și cu străzi scăldate

seara de lumini.
Dimineața, zărea
cînd se aurește,
cartierul nostru
harnic se trezește.
Către fabrici pleacă
zeci de muncitori;
veseli se îndreaptă
către munca lor!

PĂUNA RĂZVAN

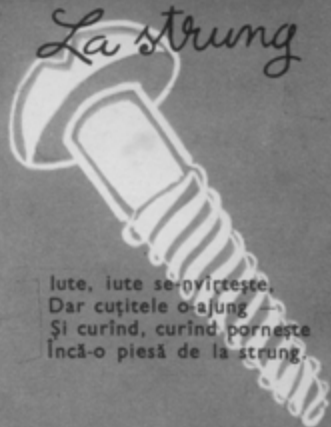
Dosari: CLELIA OTTONE

Pe ogoare

Cîntecul voios răsuna
Cît e zărea zărie,
Toți muncesc cu voie bună
Astăzi la gospodărie.

La strung

Iute, iute se-nvîrtește,
Dar cuțitele o-ajung —
Și curînd, curînd pornește
Încă-o piesă de la strung.

Șoferul

A venit șoferu-n sat
Cu poveri bogate,
Iară eu l-am întrebat:
— Pentru noi sînt toate?

Zidarul

Noi uzine el ridică,
Școli și case, o multime;
Cu făptura lui voinică,
E mereu... la înălțime!

CRIȘAN CONSTANTINESCU

Soarele DE DIMINEAȚĂ

Soarele de dimineată
Doarme-n patul lui de ceață,
Învelit pin' la bărbie
În mătase argintie.
Dar cînd ora a sunat
Se trezește-mbujorat
Și zimbește, și clipește
Și pe nas mi se oprește.
Și mă mîngîie pe gene
Și-l alungă pe Moș Ene...
Și-atunci sar și eu din pat
Și fug iute la spălat.

Soarele DE LA AMIAZĂ

Soarele de la amiază
Peste cîmp și sat veghează
Și îmi face gîrla caldă,
Numai bună pentru scaldă,
Și îmi coace în grădină
Merele ca luna plină.
Și pe lanul fără hat
Varsă auru-i curat...
Știți de ce e plinea bună?
Fiindcă-n miezul ei adună,
Fir cu fir, rază cu rază,
Soarele de la amiază.

O jivină mică,
Cu păr mult în chică,
Hainele le șterge,
Dar de mers nu merge.

Bilișoare roșioare
Strălucesc frumos în soare,
Cu codițele perechi,
Să le pui după urechi.

Zi de zi, o surioară
Face curățenie-n moară.
Spală pietricelele
De scilipes ca stelele.

GHICITORI • GHICITORI

Cîntăreț micuț, vioi
Stă și iarna pe la noi
Și cîntă: țivit, țivit
Gîndacii i-am nimicit.
Cine este? L-ai ghicit?

Ghicește: care gospodină
Strînge pentru cină
Zahăr din grădină?

Nu-i bolnav,
Dar se preface
Și-n noroi
El baie-și face.

țăm un joc

Muzica: TEMISTOCLE POPA

Musical score for the song "Țăm un joc". The score is written on five staves with lyrics in Romanian. Chords are indicated above the notes: F, G, G7, C, D7, G7, C.

Lyrics: *n-vă-țăm un joc, Nu e Mîi - ni - le în lă-turi ri-di - le miș - căm Sîn-tem pă-să - a e - le, Noi zbu-răm în soa-re, Cip, cip, cip, ci - rip, cip, cip.*

N

III
e oprim o clipă, răsuflăm.
Apoi iar jucăm:
Ne lăsăm pe vine binișor
Și sărim, sărim ușor.
Că sîntem broscuțe
Sprintene, drăguțe
Și sărim acuma
Tot la fel ca guma,
oac, oac, oac,
oac, oac...

M

IV

finile în șolduri le-așezăm
Și ne legănăm
Stînga, dreapta, stînga, dreapta iar,
Ca un ceas ce bate rar.
Sîntem ceasuri, iată:
Și-arătăm deodată
Ora înaintată;
Joaca-i terminată.
Tic, tic, tic,
tic, tic...

ROADELE muncii

Au fost odată trei frați. Când s-au făcut mari, aceștia au venit la tatăl lor și i-au spus:

— Tată, a venit vremea să ne punem și noi puterile și voința la încercare!

— Bine, feții mei, a spus tatăl bucuros. Dacă e așa, atunci aș vrea să văd ce sînteți în stare. Fiecare din voi să meargă și să facă un lucru folositor în viață.

Cei trei frați au plecat care pe unde au vrut. Anii au trecut și s-a

împlinit și sorocul cînd trebuiau să se întoarcă la casa tatălui lor.

S-a înfățișat primul băiat. Adușese cu el o creangă cu multe, multe fructe.

— Iată, tată, ce-am reușit să înfăptuiesc, a spus el. Am luat o creangă uscată, am înșipt-o în pămînt și, iată, a făcut rod.

— Frumos, foarte frumos! s-a bucurat tatăl. Dar îl opri. Spune-mi unde a crescut acest pom minunat?

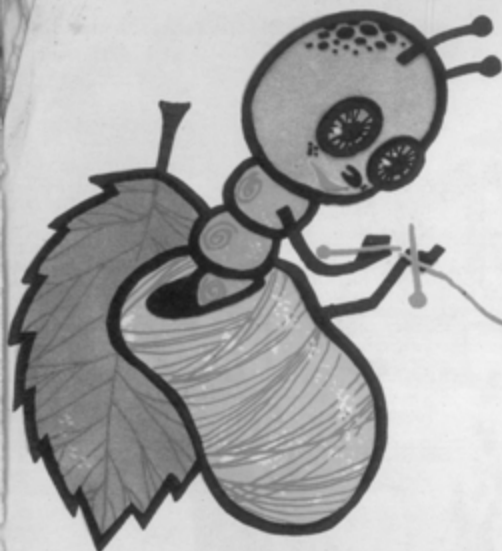
— Pe un pămînt bun, a spus fiul. Îl străbate un rîu, și pomii sînt la adăpost de vînturi și îngheț. Am umblat mult pînă am găsit locul.

— Hm! murmură tatăl. Care va să zică truda mare a fost să găsești pămînt bun. Nu e de mirare că într-un pămînt ca acesta, de care îmi vorbești, și crengile uscate pot rodi.

S-a înfățișat și al doilea fiu și a cerut îngăduință tatălui său să arate ceea ce a făcut și el în acest răstimp.

— Iată, a spus el, arătînd o pipă. Aceasta este făcută de mîna mea. Am cioplit-o cu briceagul dintr-un copac gros. ce nu-l puteau cuprinde zece oameni. Am muncit multă vreme, cu răbdare, pînă să cioplesc această pipă atît de mică din înima pomului.

Firele de mătase

Și-și țesu în jur o căsuță din fire subțiri, rămânând ascuns în ea. Aici îl prinse un somn dulce și visă că-i cresc aripi, piciorușe și că se înalță spre bolta albastră.

Trecu o vreme. Într-o zi se trezi binișor și mai că uitase de supărarea de mai înainte. Se gîndi să iasă iar la lumină. Sparse gogoașa de mătase și ieși la soare. Se frecă la ochi și i se părea de necrezut. Se transformase într-un fluturaș. Când își reveni, firr! se înalță pe-o floare.

Era atît de fericit încît, avîntîndu-se în văzduh, cînd plana cu aripile, cînd făcea tumble. Așa îl văzură iarăși cei doi copii.

— A!! Ce insectă frumoasă! exclamă ei. Și nu se mai săturau s-o privească.

— Mai frumoase însă decît aripile lui poleite, sînt firele celea subțiri ca niște raze de soare, pe care le dau viermii de mătase, înainte să devină fluturi! spuse mama celor doi copii. Veniți în casă, acum, să vă arăt niște oușoare din care vor ieși viermi de mătase. Aceștia însă trebuie îngrijiți.

Și li și trimise să culeagă în coșulețe frunze de dud proaspete.

— Aveți răbdare și veți vedea că nu v-ați ostenit în zadar, le spuse ea. Și, într-adevăr, după un timp, din gogoșile viermilor mama prinse a depăna fire subțiri de mătase aurie.

Un vierme de mătase, crezîndu-se frumos, nu scăpa prilejul să se privească în fiecare boabă de rouă și să se mîndrească.

Odată însă îl văzură doi copii și se mirară:

— Ce vietate! N-are nici picioare, nici aripi. Și ce urît se tîrăște.

Auzindu-i, viermele de mătase se întristă.

„Oare să fie adevărat ce spun copiii? Dacă e așa, cel mai bun lucru e să mă ascund, să nu mai mă arăt“.

Soarele PE ÎNSERAT

Soarele pe inserat
Cu bunicul stă la stat
Și-i șoptește pentru noi
Cîntece și basme noi —
Toate-n drumu-i adunate
Din orașe și din sate.
Soarele de pe-nserat
Și cu plopii stă la sfat,
Și cu apa din fîntînă,
Și cu salcia bătrînă...
Iar cu șapca-i arămie
Uite-mi face semn și mie!
Eu prin gardul din ogradă
Semne-i fac ca să mă vadă!!

BUNA DIMINEAȚA

În veșmînt de aur, brazii piscul suie.
Vintu-n zări destramă ceața albăstruie.

Jos, în văi, răsună limpede talanga.
Ca un fluier cîntă sus, în codru, creanga.

Pasărea i-aduce multă mulțumire
Soarelui, că vine picla s-o răsfire.

Luminată, ziua își arată fața.
Țara mea frumoasă, bună dimineța!

VICTOR TULBURE

Cîntec

M-am suit în nuc, așa,
Căutînd eu ochii-n zare,
Dar n-am putut, țara mea,
Să te văd pînă-n hofare.

Că ești numai șantiere,
Nici că le mai știi la număr.
Porți construcții noi pe umăr
Și livezi, și stupi cu miere.

Porți uzini ce se ridică
Sus, mai sus decît un zmeu.
Nucul mi-a rămas adică
Mic de tot, precum vād eu.

Dar mă sui în tren la vară,
Cînd e calea minunată,
Și-am să te colind eu toată,
Scumpă țară!

VIOLETA ZAMFIRESCU

Soarele, într-adevăr,
În amurg părea că-i măr.

Trei copii, mînjiți de mure,
Se vorbiră cum să-l fure.

Dealul îl urcă-n coastă,
Că-și ziceau că-n vîrf
î-adastă,

Dar cînd mîinile să-ntindă,
Gata, Soarele să-l prindă,

Prin văzduh țipă o cioară
Și tustrei se speriară.

Și spre casă, în răspăr,
O tuliră fără măr.

Poezii de
VICTOR TULBURE

Inelul

De cu zori, Sînzeana mică
A plecat pe o potică,
Dar și Făt-Frumos, nuaia
Călărind, trece șoseaua.

Și spre pajiște se-aplecă,
Un inel frumos să-i facă,
Dintr-un fir de iarbă nouă,
Cu un diămant de rouă.

Tatăl meu

Cînd porneau la plimbare, tatăl și
fiul, Dănuț mergea totdeauna cu fruntea
sus, mîndru. I se părea că lumea de pe
stradă se uită la el și zice: „Îl vedeți?
E Dănuț. Tatăl lui lucrează pe cea mai
înaltă macara din București!”

De cîteva zile însă Dănuț e nedumerit.
Tatăl e îngîndurat, și cînd se întoarce
de la lucru nu se mai joacă cu el, ca
înainte. Abia dacă stau o jumătate de
oră împreună, apoi tata se duce în su-
fragerie și acolo rămîne pînă noaptea tîr-
ziu, socotind și desenînd pe niște cartoane.

Dănuț viră din cînd în cînd capul lui
blond prin deschizătura ușii, doar-doar
tata își va mai aduce aminte și de el,
dar numaidecît vine mama și-l trimite
la joacă.

— Lasă-l pe tata. Lucrează la o ino-
vație...

Într-o zi Dănuț a întrebato pe mama
ce mai e și aceea o inovație?

— Tata vrea să meșterească ceva
la macaraua pe care lucrează, pentru
ca ea să ridice greutateți mai mari, i-a
explicat mama.

Țărui mele

Și voi depune toată străduirea:
Destoinic fiu să-ți cresc mai iute-aș vrea!
Dar de pe-acuma îți închin iubirea,
Crescută-n piept... cît tine, țara mea!

Eu sint acum copil și asta-nseamnă
Că voi fi mare-mare în curînd!
Recunoștința vie mă îndeamnă
Să-i dărui țării inimă și gînd.

Poezii de
ION SEREBREANU

Îți simt mereu a dragostei căldură,
Ferindu-mă de tot ce este rău.
Și chiar de nu-s decît o firmitură,
O părticică sint din trupul tău.

Anotimpurile

— Cea mai albă, mai frumoasă
Eu sint: iarna. O mireasă!

— Verde, tină ră, comoară,
Eu sint, mîndra primăvară!

— Cine-mi seamănă, hei, mie?
Eu sint, vara aurie!

— Mai bogată, mai de seamă,
Eu sint, toamna de aramă!

Și culorile lor, toate,
Se sfîdesc și... mai s-ar bate.

... Curcubeul le răsfrînge
Și de ris mijlocu-și frînge.

BRĂDUTUL

de NICOLAE NASTA

Brăduțul crește-n bună pace
Peculmi de munți, înalt, voinic.
Și-n ramuri poartă mii de ace,
Ce nu se-ngălbenesc de frig.

Brăduțu-i pom de iarnă-n casă,
Cînd urlă crivățu-n cîmpii
Și Moș Gerilă-n el ne-așază,
Cuminți de sintem, jucării.

Băiatul se uită pe fereastră. Ce-a văzut? Sute de tigri, lei, leoparzi, girafe, sute de neverițe și iepurași. Stăteau cuminți și se uitau drept înainte... Mai erau, dar ce nu era! Vreți camioane? Erau camioane! Vreți avioane? Poftim avioane! Ei bine, toate astea erau la Fabrica de jucării „Numărul unu” din orașul meu...

Băiatul, dar nici nu v-am spus cine era băiatul!... Băiatul era dumnealui, Anul nou 1962. Dar cum se poate una ca asta? Anul nou vine de când e lumea exact la 31 decembrie la orele 12 noaptea.

Atunci? Ce caută dumnealui? Vreți să știți?

Muncitorii de la Fabrica de jucării „Numărul unu” din orașul meu au terminat treburile dumnealor din fabrică pe care le aveau de făcut pînă la sfîrșitul anului cu cîteva săptămîni înainte... Au fost harnici, nu glumă, și au făcut pentru voi o mulțime de jucării, ursuleți, iepurași, elefanți... Așa că în ziua aceea, în calendarul fabricii, anul vechi se terminase și începea anul nou.

— Bună ziua, prieteni, a spus Anul nou! M-ați adus mai repede.

— Bine-ai venit, Anule nou! au spus muncitorii Fabricii de jucării „Numărul unu”. Unde te duci?

— Îmi iau darurile și plec...

A pornit întîi să vadă pe o fetiță, Cristina, din Iași. S-a suit anul cel mititel sus, sus de tot și de-acolo a privit spre pămînt. Ce-a văzut? O pădure de blocuri, care mai de care mai înalt și mai frumos, străzi noi, forfotă, fabrici și uzine, care creșteau ca din pămînt.

La un geam, Cristina cea mică a întins mîinile și i-a spus:

— Bine-ai venit!

CITITORII REVISTEI

CONCURS

NOU
PENTRU VOI
ÎN NUMĂRUL
VIITOR

1

2

3

4

5

6

7

8

10

9

11

1) Agap Jenel—Călăraşi; 2) Cecuian Anişoara—Oraşul Stalin; 3) Miron Rozina—Timişoara; 4) Marinescu Rodica—Turnu Măgurele; 5) Şpiac Gabriela—Eforie, reg. Constanţa; 6) Roşu Cristian—Buzău; 7) Tufcea Dănuţ—Ploieşti; 8) Balabasciu Goşo—com. Moldoviţa reg. Suceava; 9) Istrate Dănuţ—Bucureşti; 10) Dumitru Ecaterina—Bucureşti; 11) Lateş Georgeta—Tg. Neamţ, reg. Bacău.

„Arici Pogonici”, album pentru cei mici editat de revista „Luminiţa”, apare lunar. Adresa: Bucureşti, Piaţa Scintei nr. 1, telefon 17.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli până în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni. Costul abonamentelor: pe 3 luni 4,50 lei; pe 6 luni 9 lei

COCOSTÎRUL ȘI
CIULINUL

Plutiră ei cît plutiră în liniște
dar se anunță furtuna.

Corabia începu să salte și
pînă la urmă se scufundă.

De atunci, Cocostîrcul își
caută corabia înecată,

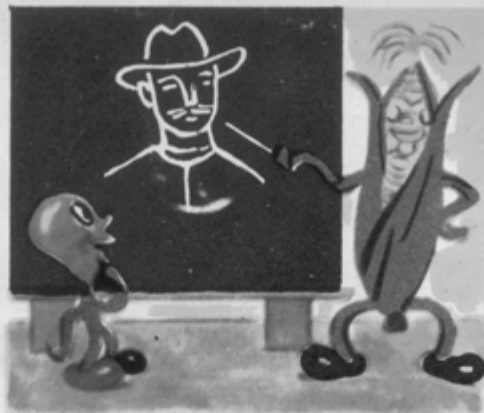

Iar Ciulinul se prinde de hainele
trecătorilor, crezînd că-s ale lui.

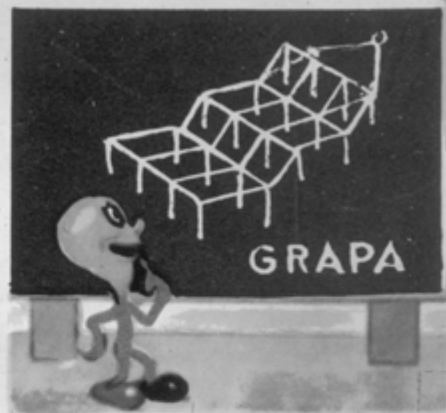
De mult, închipuiți-vă,
Cocostîrcul era corăbier, iar
Ciulinul, croitor. Și-ntr-o bună zi
se porni-o pe mare, la un tîrg vestit.

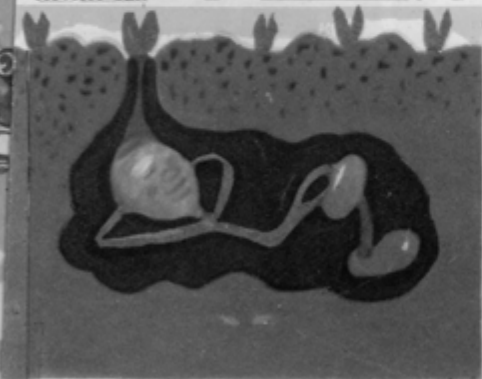
Astăzi vom ține lecția despre felul în care veți crește mari, spuse profesorul Știulete, elevilor săi.

Acesta este un colectivist. El se va îngriji să vă facă culcușul, arînd pămîntul...

... Să vi-l facă ațînat, cît mai moale cu putință...

Apoi virful scufiei voastre va străpunge învelitoarea de pămînt.

Mîna omului va smulge buruiana care vă poate răpi lumina și căldura soarelui.

Pe urmă, prășitoarea va aerisi pămîntul, iar voi veți putea respira în voie.

TAICA MARE

Se-ntoarce taica-mare la amiază
C-un brad și în odaie ni-l așază.
Apoi un șip din pivniță a scos
Din vinul vechi și negru și virtos.

Ne zice: Vă mai duceți pe afară
Și să-mi veniți cumiști cam către seară,
Că Moș Gerilă poate-o să se-arate,
Cu sacul plin de jucării în spate.
Și cît va-mpodobi cu daruri pomul
Îl voi cinsti c-un păhărel, ca omul

...Ne-ntoarcem noi, dar ne cam fim m
plînsul.
Vedem doar bradul și nimic pe dînsul
Și nîcieri bunicul nu e, unde
O fi plecat, că nici nu ne răspunde.

Ci rîdem pîn'la urmă pe-nfundate:
Stă Moș Gerilă-n jîlf, cu sacu-n*spate.
Și ține șipul gol între picioare
Și sfîrșie la fel ca taica-mare.

Cînd să-l ia de aripio
O zbughi scatiul pușcă
Și-a rămas c-un fulg
ghea

Zăvorît, motanu-n cușcă

Cine l-a-ndemnat să vi
Și să intre-n colivie?

Nici nu poate-acum să
Și amar îl prinde plînsu.
Iar scatiului nu-i pasă
Zboară fericit prin casă
Și își bate joc de dînsul.

MOTANU
în COLIVIE

Nr. 7 - 1960

ARICI POGONICI

ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA”

SALA PALATULUI

Blocuri roșii, verzi, albastre,
Cu flori multe la ferești,
Pîn'la nouri se ridică,
Minunate, ca-n povești.

Blocuri roșii, verzi, albastre...
Iar la mijloc un palat,
Cu o sală iuminoasă,
Sub al verii cer curat.

Vezi, aici ținură statul
Comuniști din țara toată
Ca, muncind, să facă țara
Mai frumoasă, mai bogată

RUSALIN MUREȘANU

Î T I M U L T U M I M

De sus, din blocul nou, ascult
Cum printre ramuri trece vântul.
A fost pustiu pe-aici, demult.
Azi, parcă-i înflorit pământul

Vecinii, cîți cunosc și-i știu,
Sînt veseli și mă iau în brața.
Și tot aș vrea, pînă tîrziu,
Să-i văd cu zîmbetul pe față.

Și tata-mi cîntă: — Haide, crești!
Și risul mamei parcă zboară.
Dar mi-au șoptit, printre povești,
Ce triști au fost odinioară.

Și, uite, stau și mă gîndesc
La tot ce-mi rîde azi-nainte.
Tu mi le-ai dat, și-ți mulțumesc
Din inimă, Partid, părinte.

Versuri: TITEL CONSTANTINESCU

Printre plante
noi și vechi
o surpriză
cu urechi...

Desen: ETA ZUKERMAN

Fiecare știe
Cite-o meserie.
Și cu drag o face.
Știți de ce? Că-i place!

DESPRE Andrei

A DOUA AVENTURĂ

Bum! Bum! Bum!
Cine face hărmălaia?
Cine vine?
Ploaia!
Ceru-i sur. Pe cât se vede,
Nu-i o ploaie bună nici
Pentru riscov și burete.
Vine drept ca un perete.
Vezi, a și ajuns aici!
Sîrmele de telegraf

Cîntă-n vînt ca un taraf,
Trage trăsnetul cu tunul.
Joacă picurile-n praf —
Unul, unul, încă unul,
Pe-un stejar și pe-un gutui
Și pe șuba nu știu cui!
Strigă-Andrei fugind pe-afară:
— Plouă! Plouă! Plouă!
Cine și-a uitat pe sfoară
Șuba grea și nouă?
Ploaia-i ca o glugă
Pe ochii luminii.
— Zi, a cui ești, șubă?
Și-unde sînt vecinii?
La vecini e o tăcere...
Neplăcută treabă.
Dar să fac ceva, s-ar cere,
Singur și degrabă.
Trage el de șuba grea,
Însă parcă-l trage ea.
Mic e-Andrei, iar șuba-i groasă:
Nu se lasă dusă-n casă.
Iar vecinii nu-s și nu-s!
Lui Andrei nu-i pasă.
O umbrelă a adus
De la el de-acasă.
— Pantalonii mi-i zvînt eu,
Șuba însă-i foarte greu...
Apăr-o, umbrelă!
Fă de santinelă!
Dar ce toboșar de soi

Se apropie de noi?
Bate grindina, pieziș,
Bocănind pe-acoperiș!
Eh, Andrei, zvirluga,
Va scăpa cu fuga!
...Dar Andrei al meu, copii,
Șuba nu o părăsi!
Lîngă scară, către seară,
Toți vecinii se-adună.
Oamenii vorbesc de trei
Ceasuri doar despre Andrei:
Cum să-i mulțumească?
Cum să-l răsplătească?
Tot vorbind mereu de el
S-au înfierbîntat nițel.

Iar lui nenea Șura
Nu-i mai tace gura:
— Ca șofer ce sînt,
Vă mai zic o dată:
Un camion să-i dăm
Sau o ciocolată!
— Asta o aud de-un ceas,
Zice grănicerul Vlas.
S-a muncit bietul băiat,
Ploaia, frigul a-ndurat
Și poftim răsplată:
Niște ciocolată!
Păi, dacă-i vorba de răsplată,
Atunci să capete, gîndesc,
O sabie adevărată

Și cățelușul ciobănesc!
Eu propun, c-a mea e șuba.
Asta-i, ce mai calea-valea.
— Bravo! strigă tușa Liuba.
— Bravo! strigă tușa Valea.
Nenea Șura a tăcut
Și s-a dat bătut.
Întinericul coboară,
Noaptea vine parcă-n zbor.
Dorm în paturile lor
Toți copiii, dorm ușor.
Și Andrei e dus de vise
Ca de o corabie.
El visează, pare-mi-se,
Un cățel și-o sabie.

Versuri de
LEONID ZAVALNIUK
În romînește de
HORIA ARAMĂ

GREIERAȘUL

Scenariu: LELIA DUMITRIU

1. De câte ori nu încercase greierașul să cînte... Dar de fiecare dată ascultătorii săi plecau înainte ca el să-și termine cîntecul.
2. Și nici vrăbiuțele nu înțelegeau nimic...
3. „Și de data asta au plecat!...” — își spuse trist greierașul. Dar auzi o voce:
4. — Vino cu mine! Ca să cînți frumos trebuie să înveți, îi spuse o petală.
5. O porniră amîndoi.
6. „Cît de frumos cîntă privighetoarea! — își zise în sine greierașul. Ia să notaz și eu melodia!”

CÎNTĂRET,

7. „Ce sprinten e jocul fluturilor atunci cînd cîntecul tău îi îndeamnă la joc!”
8. „Ce veselă e fetița cînd se trezește în zori la auzul cîntecului tău!...”
9. — Îți mulțumesc, prietenă! ți spuse greierășul, petalei.
10. Își luă apoi vioara și începu să cînte despre tot ce văzuse și auzise. De astă dată, vietățile pădurii îi înțeleseră cîntul și, pline de voie bună, roștiră într-un glas:
— Bravo, greierășule!
11. Și pe trunchiul unui copac, vietățile pădurii anunțară un nou concert al greierășului.

Desene: R. DULDURESCU

Dragii copii

După modelele alăturate, desenați și voi un vapor, o bicicletă, un tractor și un iepuraș. Oare o fi greu? Dar de unde? Trebuie doar să completați desenele începute.

ARICI POGONICI

LA SCALDA

Versuri: ION CALOVIA

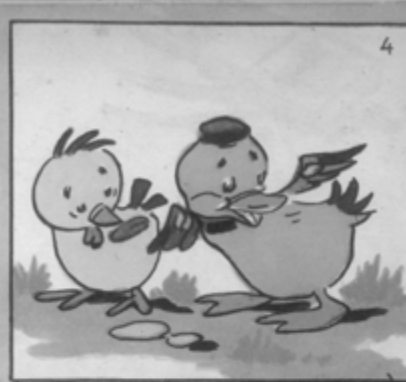
Un pui de găină,
Pe nume Boghet,
A scos în lumină
Un cap cucuiet.

Uite-l cum pășește
Brav ca un erou,
C-a spart voinicește
Coaja de la ou.

Dis-de-dimineață,
A-nfilit în cale
Un boboc de rață —
Rudă-a dumisale!

— Uf! ce mai văpaie...
De căldură, mor!
Hai pe lac, la baie!
Zise Gâlbior.

Și plini de-nțăinare,
Tanțoși și vioi,
Se duc pe cărare,
În rînd, amîndoi.

Lacul se răstață
Clipocind spre mal...
Hai, boboc de rață!
Zdup! S-aruncă-n val.

Apa se destramă
Moale-n urma lui,
Puiului i-e teamă,
Căci Gâlbior nu-i.

8
Dar bobocu-ndată,
Ager și semeț,
Dintr-un val și-arată
Pliscul lătăreț.

9
Lui Boghet i-e ciudă,
Nu-și mai află loc.
Zice-n mintea-i crudă:
„Sări, că n-o fi foc!”

10
Și-ntinzînd aripa,
A zvienit din prund.
O, ce lungă-i clipa!
Lacu-l soarbe-afund.

11
— Piu, piu, piu! el țipă.
Bate apa-n cerc.
Vin și-l scoate-n pripă,
Pui de rață, bere!

12
De moț și de pene
Trăgîndu-l de zor,
Ud ca un burete,
L-a scos Gălbior.

13
Zgribulit se strînge,
Tremură năuc,
Cu sughițuri plînge:
— Cînd să mă usuc!

14
Gălbior îl ceartă:
— Vezi, te ții de rele!...
Ca să-noate, rața
Are lopățele.

Desene: R. DULDURESCU

UN NOU CONCURS PENTRU CITITORI LUI

ARICI' POGONICI

Dragi copii,

Albumul „Arici Pogonici” organizează un concurs de construcții și desene.

Ați aflat și voi că în fiecare din orașele și satele noastre au fost ridicate, prin grija Partidului Muncitoresc Român, noi construcții. Nenumărate fabrici, uzine, centrale electrice, gospodării agricole colective au apărut în preajma noastră și în ele lucrează părinții și frații voștri mai mari. Când veți crește, în ele veți munci și voi. În fiecare sat și oraș au fost ridicate noi cartiere cu locuințe, școli.

Priviți cu atenție la toate aceste construcții noi și apoi încercați să le dați chip, desenându-le sau încercând să le faceți și voi din materialele pe care le aveți la îndemână (lemn, carton, paie, plută, plastilină etc.) Copiii de la grădiniță pot lucra în colectiv, sub supravegherea tovarășelor educatoare.

Concursul se încheie la 1 decembrie 1960.

„Arici Pogonici”, album pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar. Adresa: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli pînă în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni.

Costul abonamentelor: pe 3 luni 4,50 lei; pe 6 luni 9 lei

Premii:

- 2 premii I cîte o bicicletă.
- 2 premii II cîte o trotinetă.
- 2 premii III cîte un tren mecanic.

MENȚIUNI:

Jucării, cărți, abonamente la „Arici Pogonici”, jocuri mecanice etc.

CU RACHETA ÎN LUNA IULIE

